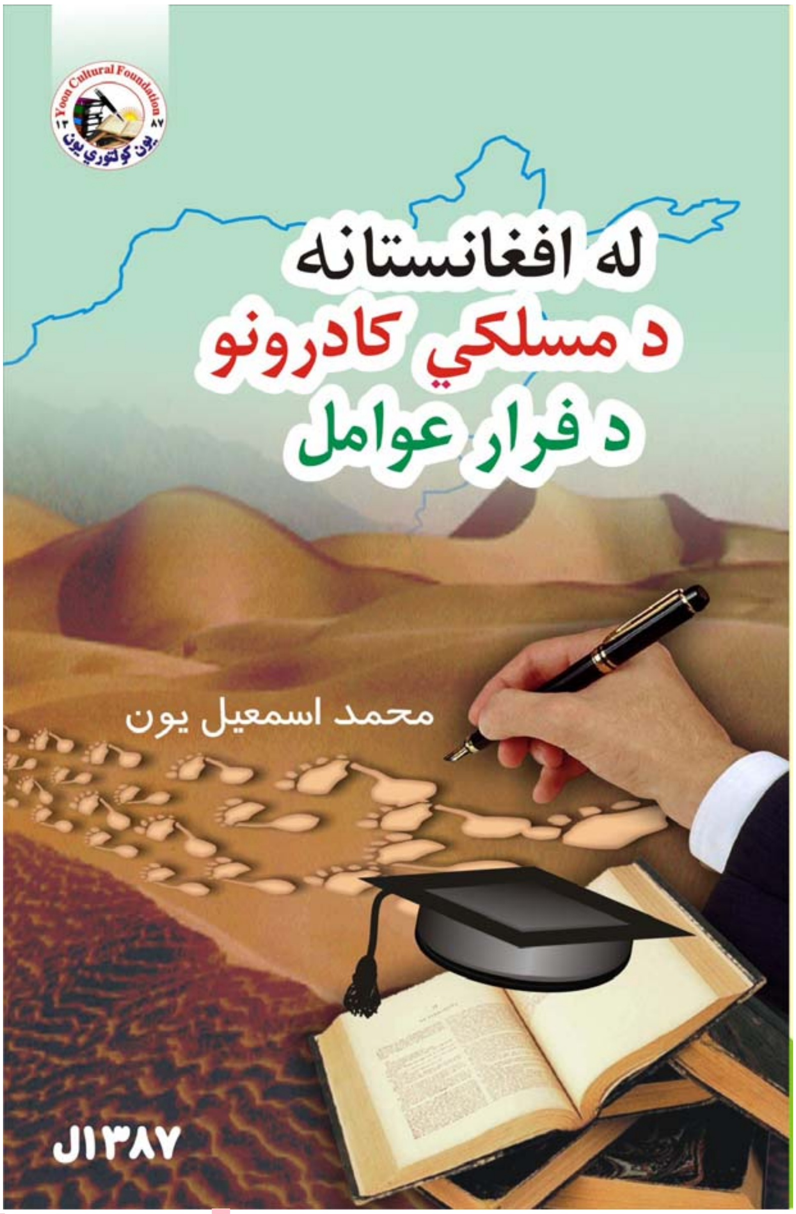

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل

ليکوال

محمد اسمعيل يون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل
لیکوال:	محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۷۸ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۱۲)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۲)
کمپوزر:	ضیاءالرحمن ضیاء

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	ددې اثر دویم چاپ	۱
۲	سریزه	۵
۳	ترغمیزې دمخه څوکلونو کې ښوونیز...	۱۱
۴	د علمي کدرونو د فرار پړاوونه:	۲۲
۵	لومړی پړاو	۲۲
۶	دویم پړاو	۳۴
۷	دریم پړاو	۴۳
۸	څلورم پړاو	۵۸
۹	پنځم پړاو	۷۳
۱۰	د ارزښتونو کمزوري کېدل او د فرار...	۸۳
۱۱	د افغانستان راډیو ټلویزیون	۹۰
۱۲	ټولنیز- فرهنګي سازمانونه	۹۷
۱۳	کابل پوهنتون	۱۰۶
۱۴	د افغانستان علومو اکاډمي	۱۱۱
۱۵	پایله او څو وړاندیزونه	۱۱۳
۱۶	اخځونه	۱۲۵
۱۷	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې اثر دويم چاپ

دا اثر ما د طالبانو د واکمنۍ د لومړيو کلونو په بهير کې ليکلی و او پر ۱۳۷۸ل کال، په پېښور کې د افغانستان د مطالعاتو مرکز له خوا چاپ شوی دی، نو ځکه خو تر ۱۳۷۸ل کال پورې د طالبانو د واکمنۍ د بهير څو لومړني کلونه هم رانغاړي. له ۱۳۵۷ل کال څخه، د دې کتاب تر ليکلو (۱۳۷۸ل کال) پورې، د هر رژيم په واکمنۍ کې افغانستان، ګڼ شمېر علمي کادرونه له لاسه ورکړي دي.

زه چې د دې ټولې غميزې په بهير کې د خپل هېواد په غېږه کې اوسېدم، نو د هېواد د نورې ويجاړۍ ترڅنګ، علمي او فرهنګي مرکزونو ته اوښتو زيانونو ډېر زيات ځورولم، نو ځکه مې د هېواد هر ګوټ کې، چې کوم علمي او کلتوري مرکز ته زيان رسېده، ما به يادښتاوه، زما دهمدغو يادښتونو د اوډنې په نتيجه کې، دا او يو بل څېړنيز اثر (د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه) رامنځته شول.

حقيقت خو دادی، چې کله يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنه له ذهني پلوه زيانمنه او وپاشل شي، د هغې بيا رغونه ډېره مشکله وي، فزيکي ويجاړي ببرته په مغزو جوړېږي، خو د مغزونو ويجاړي په فزيکي رغونې نه جوړېږي. ((له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل)) اثر ما د همدغه خطر د احساس له امله ليکلی او همغه وخت او اوس هم، خپل هېواد ته دا خطر احساسوم، چې له هېواده ((د مغزونو فرار)) هېواد ته څومره رنځوونکې ناروغي ده.

د وروستيو څو کلونو په بهير کې، سره له دې چې اوس هم د هېواد په ګڼ شمېر سيمو کې تر (۲۲۵) زيات ښوونځي تړل شوي او سيزل شوي او لا هم دا لړۍ دوام لري، خو بيا هم د هيله مندۍ يوه خبره داده، چې په هېواد کې ښوونيز، روزنيز او د لوړو زده کړو مرکزونه زيات شوي او په مليونو افغانان پر زده -کړو بوخت دي. د دې ترڅنګ يو زيات شمېر بهر مېشتي تحصيل کړي، افغانان ببرته خپل هېواد ته راستانه شوي او دلته د خپل هېواد پر ابادۍ بوخت دي، په دې ډول هغه هيله، وړانديز او وړاندوينه، چې د دې اثر د ليکلو پر وخت، د دې اثر په وروستۍ برخه کې راغلې، يوه برخه يې هغه وخت يوازې يوه هيله وه، خو اوس عملي شوې ده. د طالبانو د حاکميت پر مهال د هغوی پر نيمګړتياوو څه ليکل، له خپل سر سره د لوبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مانا وو. خو ما هغه وخت هم د هېواد علمي برخې او کادر ته رسېدلی زيان، تر خپله وسه بيان کړی دی.

دا چې دا کتاب تر هغې نېټې لس کاله وروسته يو ځل بيا چاپېږي، زه نه غواړم کوم خاص بدلون په کې راولم او د هغه وخت د سياسي او ټولنيزو دردونو انځورونو ته نوی رنګ ورکړم، هره ليکنه د خپل وخت رنګ او خوند لري، پر تېر مهال، د اوسمهال رنګ ګډول، د ليکوال د هغې زمانې رسالت او مسوولیت کمرنګوي، نو ځکه زه نه غواړم خپله کلتوري ماضي بل رنګ وښيم. په دې اثر کې مې يوازې چاپي او ځينې املايي- انشايي تېروتنې تر زياته حده سمې کړي، د اثر په محتوا کې مې هېڅ ډول ګوتې نه دي وهلي، د دې اثر په باب قضاوت لوستونکو ته پرېږدم، چې څنګه يې ارزوي. د اوسنۍ زمانې د حالاتو په اړه هم بې تفاوته نه يم، لوستونکي کولای شي د اوسمهالو پېښو انځورنې، زما په نورو کتابګوټو کې وګوري. ليکوال ته خپل اثار د خپلو اولادونو غوندې خواږه وي، خو هغه اولادونه، چې مورو پلار پرې ډېر تکليف او ستونزې ګاللې وي، په ډېر زيار يې روزلي وي، نېک صالح هم وي او هېواد ته يې ګټه هم زياته وي، طبعاً پر مور و پلار ډېر ګران وي. ما خپلې ټولې ليکنې د خپل زړه په وينو ټوکولي، خو ((د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه)) او بل همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اثر، چې اوس ستاسو په لاس کې دی، پر ما ځکه ډېر ګران او ډېر راته خواږه دي، چې دې کې زما د هېواد ټول غم او درد پروت دی، د هېواد د فکري شتمنۍ او معنوي پانګې اسکېرلی انځور مې همدلته خوندي دی.

چا مې له کلتور سره څه وکړل؟ چا مې کلتوري شتمنۍ لوټ کړه؟ څه مې لرل او څه اوس نه لرم؟ دې ډول پوښتنو ته مې تر خپله وسه همدې اثارو کې ځواب ویلی دی. په پای کې له خپلو ټولو هېوادوالو، د نن او له سبا چارواکو څخه، هیله کوم، چې د خپلې کلتوري شتمنۍ ساتنې، بډاینې او بیارغونې ته تر بل هر ډګره زیاته پاملرنه وکړي، همدا زموږ د خلکو د هوساینې او پرمختګ اساسي لاره چاره ده.

په همدې هیله
پوهندوی محمد اسمعیل یون
ارګ، د جمهوري ریاست ودانۍ
کابل- افغانستان
۱۳۸۷ل کال د سلواغې ۲۴مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

(۱۳۵۷-۱۳۷۷ل) کلونه د افغانستان د ټول تاریخ په تېره بیا د معاصر تاریخ تر ټولو بد ، ستونزمن، کرکجن، تاوجن، غمجن، زړه بوږنوونکي او خواشینوونکي کلونه دي. پر همدې کلونو ډول ډول ناتارونو او غمیزو ، د افغانانو د ژوند او د نوي عصري راټوکېدلي تمدن غوټۍ ومروړلې او د خوشالوونکو هیلو ستوني یې خپټه کړل. د ۱۳۵۷ل کال د دویمې میاشتې لومړۍ لسیزه وه، چې پر افغان ولس یو نابېره ناتار راپرېوت. د ۱۳۵۸ل کال د مرغومي پر شپږمه، په بهرني یرغل سره دا ناتار نوي او بشپړتیایي پړاو ته ورسېد. د ۱۳۶۵ل کال د غويي پر ۱۴ د ناورین په متن کې یو ډول ظاهري بدلون ته اړتیا پېښه شوه. د ۱۳۷۱ل کال د غويي پر اتمې؛ د دې لوېې غمیزې د پیل تر ورځې یوه ورځ وروسته په سپین رنګ کې یو بل تور ناتار زموږ پر اسکېرلي ولس وتپل شو. څلورنیم کاله دې غمیزې دوام وکړ او څه چې له تېرو غمیزو خوندي او جوړ پاتې وو ، یو په بل پسې لوټ او تالا شول او هر څه یې د نېستۍ پر سیند لاهو کړل. دې پرله پسې غمیزو همداسې غزونې وکړې او هرې خواته یې د کرکې، ورانۍ او وحشت اورونه وشیندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان او افغان ولس د دې غميزو او ناتارونو په بهير کې دومره وکړېدل، چې ډېر څه يې له لاسه ورکړل. مادي شتمنۍ تباه شوې، تر (۵۰۰) زيات پلونه تباه شول، په زرګونو کيلو متره پوخ سړک تباه شو، تر (۲۰۰۰) زياتې لويې او وړې فابريکې له منځه لاړې، (۳۵۰۰) ښوونځي ړنګ او وسېزل شول، د ۷ مليونه خلکو د لوستوال کېدو مخه ونيول شوه، ۲ مليونه کسان مهاجرت ته اړ شول، د مرکز په ګډون د هېواد تر ۳۰ زيات لوی ښارونه ځينې په نيمه او ځينې په بشپړ ډول تباه شول، يو نيم مليون کسان ووژل شول، يونيم مليون ټپي، معيوب او معلول شول، په لسګونو لوی، په سلګونو منځني او شخصي کتابتونونه تباه شول، شل مليونه ټوکه کتابونه تباه او چور شول؛ يو ملي او څو سيمه ييز موزيمونه تباه شول؛ له ۱۲۰ زرو ټوټو څخه زيات تاريخي اثار له دې موزيمونو لوټ او تالا شول؛ تر ۲۰ زرو زياتې علمي تاريخي او هنري خطي نسخې تباه شوې؛ په زرګونو هنري اثار او تابلو ګانې وسېزل شول، په ټنونو سره او سپين زر تر هېواده بهر کړای شول؛ په مليونونو ټنه وسپنه او په لسګونو ټنه مس په ناڅيز قيمت پر ګاونډيانو وپلورل شول، يوه دوه سوه کلنه مجربه اردو ړنګه کړای شوه، په لسګونو زره دولتي او شخصي ګاډي ويجاړ، چور او وسېزل شول، عقيده يي، سياسي او سيمه ييزو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمتي او ژبنيو رنځونو او اورونو ته لمن ووهل شوه، په هېواد کې د ملي انډول او قومي توازن د ګډوډولو لپاره هڅې وشوې؛ د سياسي واک پر مصنوعي سرچينو ګوتې ووهل شوې. د لوړو زده کړو تر (۱۴) زياتې موسسې د لږ او ډېر وخت لپاره له کاره ولوېدلې، د پوهې او پرمختګ مخې ته په قصدي او ناقصدي ډول خنډونه واچول شول، د ټولنيزو او کلتوري ارزښتونو د سپکاوي او کمزورۍ لپاره هڅې وشوې. د هېواد نړيوال حيثيت ته ستر زيانونه ورواوښتل، د چاپ او خپرونو شل لوی مرکزونه تباه شول، تر شلو زياتې راډيويي او (۷) ټلويزيوني دستګاوې په بشپړ او قسمي ډول ويجاړې شوې، د هېواد زيات او يا هم ټول وګړي له ډول ډول صحي او رواني ناروغيو، اقتصادي ستونزو او نورو ربړو سره مخامخ شول. لنډه دا چې داسې يوه غميزه پر افغانانو راغله، چې نه يې د افغانانو په تېر تاريخ کې ساری موجود و او د نړۍ په تاريخ کې به يې هم کومه انډوليزه بېلګه پيدا نه شي.

لکه چې د دې جګړې د ناورين او غميزې په بهير کې د افغانستان زياتره فرهنګي، علمي، اقتصادي مرکزونه ړنګ، ويجاړ او چور کړای شول، همداسې د هېواد پر علمي او فرهنګي کادرونو او د کار سړيو باندې هم د مرګ او درد شمال تېر شو. په زرګونو علمي کادرونه، زنداني، شکنجه او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببلابېلو پړاوونو کې، په ببلابېلو پلمو له کاره ګوښه کړای شول او نور په لسګونو زره د خپل ټاټوبي پرېښودو ته اړ شول. یو نه اټکلېدونکی شمېر تحصیل کړي افغانان د نړۍ په ګوټ ګوټ کې خواره شول او هېواد یې له کار او علمي تجربو څخه بې برخې شو.

زه د هېواد د فرهنګ او ابادۍ د لېوال او مینه وال په توګه د خپل ژوند له پیله بیا تر دې دمه، د خپل هېواد په غېږ کې اوسېږم، د شلو کلونو د ډول ډول حکومتونو نادودې، د خپل ولس، په ځانګړي ډول د تحصیل کړو هېوادوالو پر وړاندې د هر پړاو هغه ناوړه چلند مې په خپلو سترګو لیدلی، چې زموږ په لسګونو زره او ان په لکونو تحصیل کړي افغانان یې د هېواد پرېښودو ته اړ کړل. اوس هېواد د علمي او مسلکي کادرونو له پلوه له یوې لویې خلا سره مخ دی، هر هغه حکومت چې په راتلونکي کې د هېواد د بیا رغونې، د ژوند د خړوب او سوکالۍ لپاره څه نیتونه او هیلې لري، نو د علمي کادرونو د نشتوالي له کبله به له سختو ستونزو سره مخ شي.

په دې اثر کې تر ممکنه بریده، په لنډیز سره، په ببلابېلو پړاوونو کې د هېواد د مسلکي او علمي کادرونو، د فرار څرنګوالی او د هغو شومره والی څېړل شوی دی او د هغو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته راتګ پر څرنګوالي بحث شوی او په دې اړه څو وړاندیزونه شوي دي.

د یادونې وړ بولم، چې د زړه درد او خپلې ملي ولولې د دې کتابګوټي لیکلو ته هڅولی یم. د افغانستان په اوسنیو تنګو شرایطو کې د یو پوره علمي او کره اثر لیکل ناشوني څکه ښکاري، چې د پوره سرچینو او منابعو پیدا کول خورا ګران او ان ناشوني دي، څکه چې په هېواد کې هر څه تباه شوي دي، کله چې د علمي کادرونو د فرار د څرنګوالي په باب بحث کېږي، نو سړی مجبور دی، چې د معلوماتو لپاره همغې موسسې یا سرچینې ته مراجعه وکړي، خو په هېواد کې دا هرڅه تر زیاته بریده تباه شوي دي. اوس نو چې څوک د افغانستان هرې برخې ته د ور اړول شوي زیان په اړه څېړنه او پلټنه کوي، نو له سختو ستونزو سره به مخامخ شي او په ډېرو تیارو کې تر مزله وروسته ایله که پر دې بریالی شي، چې د یو څیز څرک پیدا کړي. زه هم له همدغې ستونزې سره مخ شوی یم، ما د هر رقم د پیدا کولو لپاره څو څله اړونده ادارو ته مراجعه کړې خو څرنګه چې زیات څه تباه شوي، د ډېرو ان د لازمو او ضروري ارقامو او مدارکو په پیدا کولو بریالی نه شوم، کوم څه چې ترلاسه شول د همغو په رڼا کې مې دغه څو پاڼې لیکلي، له دې څخه هم څه ناڅه څرک لګي چې د هېواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګ او په تېره بیا د علمي کادرونو په برخه کې څه تېر شوي او اوس څه پاتې دي؟ دلته به د ناتار او غمیزې په بهیر کې او د هغو تر پیل لږ دمخه، د هېواد د علمي او مسلکي کادرونو پر ضایعاتو خبرې وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر غمیزې د مخه څو کلونو په بهیر کې ښوونیز او روزنیز بهیر ته لنډه کتنه

د ۱۳۵۷ل کال د غویي تر ۷ نېټې د مخه څو کلونو کې زموږ ټولنه په نسبي ډول باثباته وه، همدا ثبات د دې سبب شوی و، چې یو لړ ټولنیز، فرهنګي او د ژوند په نورو برخو کې یو لړ پرمختګونه او بریاوې زموږ د خلکو په برخه شي. افغانستان د مخ پر ودې هېوادونو په ډله کې په چټکۍ سره د ودې او پرمختګ پړاوونه وهل. په نړیوال، سیاسي ډګر کې د هېواد دریځ ځلنده او روښانه و. د وخت حکومت خپله زیاته پاملرنه ټولنیز پرمختګ، د ښوونې او روزنې عامېدلو او ودې ته را اړولې وه.

((کله چې پر ۱۳۵۲ل کال جمهوریت اعلان شو، نو نوي نظام د معارف لپاره د نوي پروګرام او ریفورم جوړولو وعده ورکړه او کار پیل شو. د کمیت پر ځای کیفیت ته توجه وشوه، له همدې کبله پر ۱۳۵۲ل کال نوي ښوونځي جوړ نه شول، خو له زړو ښوونځیو نه په بشپړ ډول کار واخیستل شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ۱۳۵۱ل کال د زده کوونکو شمېره چې (۱۴۷) زره تنه وه (۱۲۰) زرو تنو ته لوړه شوه.

د معارف نوی ریفورم د ۱۳۵۳ل کال د مرغومي پر (۳۰مه) نېټه پیل شو، د دې ریفورم مهم ټکی د یو داسې پر مختللي معارف منځته راوړل و، چې د وخت افغاني ټولنې غوښتنو ته ځواب ووایي او ځوانان په ښه ډول تنویر کړي.

د دې ریفورم له مخې لومړنۍ زده کړې، چې وړیا او اجباري وې، له شپږو کلونو نه اتو کلونو ته لوړې شوې او منځنۍ دوره تجزیه شوه، دوه ټولګي ابتدایي ته ورکړل شول، چې په دې ټولګیو کې د محیطي معلوماتو او د نظري او عملي حرفو زده کړه هم شامله وه. د اتم ټولګي فارغان ثانوي او مسلکي زده کړو ته د کانکور له مخې نیول کېدل او یوځل په کانکور کې ناکامو شویو زده کوونکو ته، په یوه بل کانکور کې هم د ګډون حق ورکول کېده.

د نوي ریفورم پر اساس ثانوي دوره څلور کلنه شوه او نهم ټولګی ساینس او اجتماعیاتو ته د چمتوالي او مسلک ټاکلو لپاره تخصیص شو. پر خصوصي لېسو د یو شمېر عمومي لېسو د بدلولو اقدام وشو، وپتېیل شوه، چې ښوونکي دې لېسانس او تر هغه نه لوړه زده کړې ولري او ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سې موسسې به د دولت په لاس کې وي او د پوهنې وزارت به ټول روزنيز فعاليتونه پرمخ بيايي.

ريفورم ژمنه کوله، چې دولت د ټولو افغانانو لپاره د زده-کړې د زمينې برابرولو مکلفيت لري او د معارف اداره به د مرکزيت پر اصل ولاړه وي. پر **۱۳۵۲**ل کال ۹۰ کليوالي او **۲۵** لومړني ښوونځي نوي جوړ شول، **۱۱۲** يو معلمه ښوونځي دوه معلمه ته، **۲۵** دوه معلمه ښوونځي درې معلمه ته او **۹۷** کليوالي ښوونځي ابتدايي ته لوړ شول؛ د لويانو **۱۹۰** کورسونه په کابل، **۴۱** په بغلان کې او **۳۴** په کوهدامن کې جوړ شول.

پر **۱۳۵۴**ل کال د معارف د نوي ريفورم له مخې **۲۹۴** د شپږو ټولګيو لرونکي لومړني ښوونځي او **۳۳** کليوالي ښوونځي اته ټولګيز شول، **۹** منځني ښوونځي پر لومړيو ښوونځيو بدل شول، د يو شمېر ښوونځيو پر پروګرامونو باندې د نوي ريفورم له مخې نوی نظر وشو.

جمهوري دولت د روزنيزو چارو د تمويل لپاره په **۱۳۵۳**-**۱۳۵۵**م کلونو کې لاندې بوديجه وټاکله:

کلونه/ د بوديجې ډول	۱۳۵۳	۱۳۵۴	۱۳۵۵
عادي	۹۱۰/۷	۱۱۰۰/	۱۴۳۰/۰
انکشافي	۷۸/۱	۱۳۸/۸	۲۳۳/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول ۹۸۸/۸ ۱۲۳۸/۸
۱۲۲۳/۲

په دې دوره کې د ښوونې او روزنې ځینې مهم شاخصونه دا دي:

کلونه/شمېر	۱۳۵۳	۱۳۵۴	۱۳۵۵
۱- زده کوونکي	۸۲۱۲۰۲	۸۲۲۸۸۰	۹۲۸۰۲۲
۲-ښوونځي	۴۰۸۵	۴۰۹۸	۴۰۰۲
الف: کلیوالي ښوونځي	۱۹۰۵	۱۸۸۱	۱۷۳۵
ب: لومړني ښوونځي	۱۴۶۸	۱۸۲۲	۱۸۷۳
ج: ثانوي ښوونځي	۷۱۲	۳۹۲	۳۹۸
۳- د ښوونکو شمېر	۲۴۷۴۵	۲۴۶۲۵	۲۶۶۷۸
الـــــف: د کلیـــــوالي ښوونځیو	۲۷۴۲	۱۴۰۸	۲۴۳۲
ب: د لومړنیو ښوونځیو	۱۴۸۷۳	۱۵۸۳۲	۱۷۹۲۰
ج: د ثانوي ښوونځیو	۷۱۷۲	۷۴۲۵	۶۳۲۱
۴- پـر یـوه ښـوونکي د زده کوونکو شمېر	۳۳/۲۰	۳۵/۳۸	۳۵/۱۷
۵- لـه دولـسمو ټولګیـو څخه فارغان	۱۲۸۴۸	۱۳۸۴۵	۱۴۵۶۲

د ثانوي ښوونځيو د شمېر په هکله د توضيح ورېده، چې پر ۱۳۵۳ال کال ۱۹۲، پر ۱۳۵۴ال کال ۱۹۷ او پر ۱۳۵۵ال کال ۱۹۹ منځني ښوونځي لېسو ته لوړ شوي دي.[1]

د (۱۹۷۵-۱۹۷۶م) کال د يوې احصائيې له مخې په افغانستان کې ۱۹۱۳ کليوالي ښوونځي، ۱۵۱۷ لومړني ښوونځي، ۵۱۲ منځني ښوونځي، ۱۹۷ لېسې، ۱۷ مسلکي ښوونځي، ۱۰ دارالمعلمينه، ۱۹ ديني مدرسې او د لوړو زده کړو ۱۴ موسسې موجودې وې[2] د يوې بلې احصائيې له مخې پر ۱۹۷۷م کال يوازې د دارالمعلمينونو شمېر ۱۵ ته لوړ شو.

د جمهوريت په دوره کې د لوړو زده کړو وزارت بوديجه په لاندې ډول ټاکل شوې وه:

کلونه/ د بودجې ډول:	۱۳۵۳	۱۳۵۴	۱۳۵۵
عادي :	۲۱۰/۴	۲۱۲/۴	۲۴۹/۰
انکشافي:	۶/۵	۷۲/۸	۲۴۹/۷
ټوله:	۲۱۲/۸	۲۸۹/۱	۳۲۵/۷ ملیونه افغانۍ

دويم پنځه کلن پلان، د پوهنتون او پولي تخنيک لپاره ۹۰۰ مليونه افغانۍ ټاکلې وې.

[1] حبيب الله رفيع، په افغانستان کې د عصري ښوونې او روزنې پيل او پرمختيا، پېښور، ۱۳۷۷ال کال، ۱۰۸-۱۱۰ مخونه.

[2] شباهنگ، بازسازی نهادهای فرهنگی افغانستان، د ازاد افغانستان د ليکوالو ټولنه، پېښور، ۱۳۷۲ال کال، ۸، ۷ مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ۱۳۵۳ ال کال د کابل پوهنتون ټول محصلین (۷۷۹۸) تنه وو، چې له دې جملې څخه ۷۴۲ تنه نجونې وې او ۲۳۹ تنو استادانو درس ورکاوه.

په ۱۳۵۰-۱۳۵۲ ال کلونو کې د پوهنتونو د محصلینو شمېره:

کلونه/څانګې:	۱۳۵۰	۱۳۵۱	۱۳۵۲
طب:	۱۱۷۳	۱۲۰۵	۱۱۲۳
کرنه:	۵۵۳	۷۳۵	۶۳۵
ساینس:	۲۳۲۱	۲۵۹۱	۲۰۸۳
اجتماعي علوم:	۲۹۶۳	۳۳۲۴	۳۵۱۹
دارالمعلمینونه:	۱۴۰۵	۱۹۶۴	۱۸۱۵
ټول:	۸۴۱۵	۹۸۱۷	۹۱۷۵

همدا وخت په پوهنتون کې د کورنیو او بهرنیو استادانو شمېر په لاندې ډول و:

کلونه/شمېر:	۱۳۵۰	۱۳۵۱	۱۳۵۲
کورني استادان:	۹۱۰	۸۱۶	۷۲۰
بهرني استادان:	۱۹۸	۱۷۶	۱۷۱
ټول:	۱۱۰۸	۹۹۲	۸۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شمېر کې ننګرهار پوهنتون، د صنعت د ادارې انستیتیوت، پولیتخنیک او عالي دارالمعلمین هم شامل دي.

د جمهوریت په دوره کې د پوهنتون د محصلینو شمېره په لاندې ډوله ده:

پر زده کړو بوخت:

کلونه/پوهنځي:	۱۳۵۳	۱۳۵۴	۱۳۵۵
د کابل طب:	۷۴۴	۸۳۰	۹۸۷
حقوق:	۵۲۵	۵۲۴	۴۴۷
اقتصاد:	۴۷۱	۵۹۵	۷۴۷
ادبیات:	۱۵۳۲	۱۰۲۰	۹۷۲
شرعیات:	۵۷۱	۲۷۲	۳۲۹
انجنیري:	۵۸۱	۲۸۱	۷۵۳
کرنه:	۲۸۲	۲۴۸	۷۵۲
علوم:	۹۴۵	۱۰۹۷	۱۱۰۱
فارمسي:	۲۲۳	۲۵۴	۲۸۸
وترنري:	۱۰۲	۱۹۸	۲۹۲
پولیتخنیک:	۱۱۱۷	۱۱۲۸	۱۱۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننګرهارطب:	۴۴۳	۵۴۳	۶۰۱
ټول:	۷۲۸۰	۷۸۲۴	۸۴۵۲

فارغان:

کلونه/شمېر:	۱۳۵۳	۱۳۵۴	۱۳۵۵
دکابل طب:	۸۰	۵۱	۵۵
حقوق:	۱۷۱	۱۲۲	۵۵
اقتصاد:	۲۸	۲۷	۴۱
ادبيات:	۳۵۵	۲۹۷	۳۰۲
شرعيات:	۴۶	۲۸	۲۲
انجنيري:	۴۲	۲۸	۲۹
کرنه:	۹۱	۵۹	۸۵
علوم:	۲۶۰	۲۳۰	۱۷۸
فارمسي:	۰	۰	۰
وترنري:			
پوليتخنيک:	۱۰۹	۱۴۸	۱۹۳
ننګرهارطب:	۳۸	۵۹	۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول: ۱۳۸۸ ۱۱۵۷ ۱۱۹۴[1]

تر ۱۳۵۷ل کال د مخه افغانستان په چټکۍ سره د علمي کادرونو له پلوه موجوده خلا ډکوله، ګڼ شمېر محصلین د لوړو زده کړو لپاره د نړۍ بېلابېلو هېوادونو ته لېږل شوي وو. افغانستان د نړۍ له ګڼو هېوادونو سره ډپلوماتیک اړیکي درلودل، نو ځکه خو د لوړو زده کړو په برخه کې هم د هغو هېوادونو مرسته او ملګرتوب څرګند بده. د هېواد د لوړو زده کړو موسسو په تېره بیا کابل پوهنتون د نړۍ د هېوادونو له ځینو نامتو پوهنتونونو سره علمي او د توامیت اړیکي درلودل، هر کال یې د پوهنتون استادان د نور لوړ تعلیم لپاره بهرنیو هېوادونو ته لېږل. د کابل پوهنتون د هغه وخت استادانو د تحصیل د درجې او ځای له څرنګوالي نه څرګندېږي، چې د پوهنتون د استادانو له سلو څخه تقریباً اتیا تنو له بهرنیو هېوادونو څخه خپلې ماسټرۍ او دوکتوراوې راوړې دي او ځینو تر ماسټرۍ ټیټ تحصیل هم په بهر کې کړی دی. هغه وخت په هېواد کې د ټولنیز ژوند کچه هم دومره لوړه وه، چې د نړۍ د یو شمېر هېوادونو په

---

[1] حبیب الله رفیع، په افغانستان کې د عصري ښوونې او روزنې پیل او پرمختیا، پېښور، ۱۳۷۷ل کال، ۱۱۲-۱۱۷مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انډول زمونږ هېواد د تحصيل کړو اشخاصو لپاره خپله ټولنه يوه نسبتاً سوکاله ټولنه ګڼل کېده. تعليم او تحصيل خپل مادي ملاتړ او مادي ارزښت درلود ، د هر چا ټولنيز موقف څرګند و ، هر چا خپله ټولنه کې خپل ځان احساسولای شو ، ځکه خو اکثرو او ان ټولو افغانانو ، چې په دې موده کې په بهر کې لوړې زده کړې کړې وې څوک هم په هغو هېوادونو کې پاتې شوي نه دي او بېرته خپل هېواد ته راستانه شوي او پر دندو يې پيل کړی دی. هغه وخت د افغانستان اقتصادي کچه دومره وه، چې يو تحصيل کړي شخص او په تېره بيا د پوهنتون استاد پرې له هر پلوه خپل ژوند خړوب کړی وای. د کابل پوهنتون يو استاد د هغه وخت د استادانو اقتصادي حالت په باب وايي: ((هغه وخت کې يې مونږ ته دومره معاش راکاوه او په افغانيو کې دومره قوت موجود و ، چې ما د خپل معاش او حق الزحمو له پيسو نه دومره سپما وکړه، چې په پروان کارته کې مې پرې يو پوخ دوه منزله کور جوړ کړ)).

د علمي کادرونو د تقرر په برخه کې هم له انصافه کار اخيستل کېده، له ځينو مهمو حساسو سياسي او اداري پوستونو پرته، په مسلکي، تخنيکي او علمي پوستونو کې اکثره د خپل مسلک خاوندان مقرر وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هېوا د څخه د مسلکي کادرونو فرار، هغه هم په ډله ییز ډول هېڅ په خوب او خیال کې هم نه راته. په ټولیز ډول دا دوره د افغانستان د علمي کادرونو د روزنې، پالنې او په خپلو ځانګو کې د ګومارنې ډېره ښه دوره ګڼل کېدی شي، ضایعات هېڅ نه وو او د نویو کادرونو د روزنې کار هم په چټکۍ سره روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د علمي کادرونو د فرار پړاوونه
لومړی پړاو
(۱۳۵۷ غویی - ۱۳۵۸ مرغومی)

د افغانستان د اوسنۍ غميزې د پيل لومړۍ ورځ د ۱۳۵۷ل کال د غويي ۷نېټه ده. پر همدې ورځ په افغانستان کې جمهوري نظام ړنګ او پرځای يې د يو ګوند يانې د ((خلکو دموکراتيک ګوند)) واکمني رامنځته شوه. څرنګه چې د واک بدلون د يو پوځي عمل په نتيجه کې ترسره شوی و، نو په همغه پيل کې يې وينه تويه شوه او نوي واکمن د نورو په وينو رنګ توري سره ارګ ته ننوتل او د واک پر ګدۍ کېناستل. له دې سره جوخت لومړی ذهني او بيا وروسته، سياسي پوځي ګډوډي جوړه شوه او ورو ورو يې د هېواد د سياسي او ټولنيز ژوند ټول رګونه ونيول. دا موده په افغانستان کې د افکارو له مخې پر متضادو خواوو د ټولنې د وېشنې ښه ګرم او لومړی پړاو دی. نوي واکمن چې جوړ دولتي جوړښت او امکانات يې ترلاسه کړي وو، تر هر څه لومړی په دې لټه کې شول، چې خپل ذهني، سياسي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی په نومونه ((عقیده یي)) دښمنان وځپي، نو ځکه یې تر هر څه لومړی له خپلو ((مخالفینو)) څخه د دولتي دستګاه ((تصفیې)) ته ملا وتړله. هغه وخت داسې انګېرل کېدله، هر څوک چې د واکمن ګوند غړیتوب ونه لري او یا د هغوی سیاسي تګلار ونه مني هغه نو په اصطلاح ((انقلابي))، ((مترقي)) او ((هېوادپال)) نه دی او ((ارتجاعي)) خصلت لري. د دې بهیر لومړی ګوزار په دولتي دستګاه کې همغو اشخاصو او یا هم علمي کادرونو ته متوجه و، چې په دولتي جوړښت کې یې کار کاوه، خو له واکمن ګوند سره یې ذهني او فکري تړاو نه درلود. واکمن ګوند همداسې کسانو پسې اور لړونی راواخیست، ګڼ شمېر یې زنداني کړل، ځینې یې له دولتي او مسلکي پوستونو څخه ګوښه کړل او ځینې یې مهاجرت او فرار ته اړ کړل. د دولتي دستګاه د ملکي برخې ترڅنګ یې په پوځ کې هم دې چار ته دوام ورکړ او د ((خلقي پوځ)) د جوړولو تر سرلیک لاندې د پوځ بې شمېره روزل شوي، فني او مسلکي کادرونه، یا په مرګ محکوم شول، یا زندان ته واچول شول، یا فراري شول او یا هم له خپلو مناسبو پوستونو څخه ګوښه کړای شول. په دولت کې پر هغو علمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسسو هم دا حال راغی، چې سیاست سره یې چندان تړاو نه درلود ؛ یوازې فرهنګي او علمي چارې یې سمبالولې.

په دې واټن کې د افغانستان ډېر نامتو علمي کادرونه او لیکوال تر خاورو لاندې شول. پخوانی صدراعظم موسی شفیق، یوسف مېړنی، سېلاب ساپی او نور یې په سلګونو بېلګې دي. د هغو زرګونو افغانانو لست، چې د ۱۳۵۸ل کال د سنبلې تر ۲۵ نېټې وروسته خپور شو په هغه کې د وژل شویو او لادرکو کسانو له نومونو څخه ثرګند ېږي چې ګڼ شمېر علمي کادرونه، پوځي تکړه افسران، د قوم مخور او نور پوه افغانان، د ژوند له نعمت نه محروم شوي دي.

همدې موده کې یوازې د کابل پوهنتون د ۲۰۰ تنو استادانو له جملې څخه ۲۵ تنه استادان تلف شوي دي، چې دا پر هغه مهال د پوهنتون د استادانو تقریباً ۱۱ فیصده کېږي. یوازې د ادبیاتو او بشري علومو پوهنځي څخه دوکتور شجاعي، محمد علــــم ، خانباز تنیوال، امیرمحمد مومند او خان اباد وزیري، د واکمنو له خوا ونیول شول او لادرک شول.

څرنګه چې واکمن ګوند ته یو روغ دولت او حکومتي امکـــــانات په لاس ورغلي وو، نو دوی کولای شول له هغـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه د خپلو موخو ، فکري او فزیکي زوروا کۍ لپاره هر ډول ګټه پورته کړي. په دې پړاو کې فکري اختناق داسې پړاو ته رسېدلی و ، چې هېڅ د هېڅ خبرې او نظر څرګندولو حق نه درلود. هره سیاسي او ټولنیزه خبره په بل ډول تعبیرېدلای شوه او د یو شخص یا علمي کادر د زنداني کولو لپاره یوه وړه پلمه او خبره هم بس وه. په دې پړاو کې ښوونځي، پوهنځي، علمي، تولیدي او ټول دولتي مرکزونه د واکمن ګوند تر کنټرول لاندې وو او ټول هېواد لا د سراسري پاڅون پر اورني ډګر نه و بدل شوی. واکمنو کولای شول ان په کلیوالي سیمو او بانډو کې هم د خپل ځواک اسونه وځغلوي، له ملي شتمنیو او لاسته راوړنو څخه هم د خپل مقصد لپاره کار واخلي. د راوروسته کلونو په انډول په دې واټن کې دولتي جوړښت روغ او سلامت پاتې و ، ځکه چې د کړکېچ د پیل کلونه وو. پر ۱۳۵۸ل کال د هېواد ټول استوګن نفوس ۱۳۰۵۱زره تنه اټکل شوی دی. په دې کې هغه کسان چې د کار لپاره مستعد دي (۱۵-۵۹) کلن دي ۲۳۳۳زره تنه ښودل شوي او د اقتصادي چارو او ګټې لپاره فعاله (بشري قوه) ۴۹۵۰ زره تنه اټکل شوي. په اقتصادي چارو کې د مصروفو فعالو کسانو شمېر ۴۵۹۱ زره تنه ښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، چې له دې جملې څخه په تولیدي برخه کې **۴۰۷۳** زره تنه او په ناتولیدي برخه کې **۵۱۸** زره تنه بنودل شوي دي.[۱]

دغه راز پر **۱۳۵۷**ل کال ملي ناخالص محصول، چې ګټه ورڅخه پورته شوې ده (**۱۵۹،۱**) ملیارده افغانۍ او تولید شوی داخلي ناخالص محصول (**۱۴۲،۹**) ملیارده افغانۍ و[۲] د یادونې وړ ده، چې پر دې وخت افغانۍ خپل ارزښت درلود او یو امریکایي ډالر تقریباً په **۵۰** افغانۍ تبادله کېده.

پر **۱۳۵۷**ل کال هغه ملي عاید چې ګټه ورڅخه پورته شوې (**۱۱۱،۷**) ملیارده افغانۍ، داخلي تولید شوی عاید (**۹۵،۵**) ملیارده افغانۍ و[۳] پر دې کال د مالداري محصولات د غوښې له پلوه (**۱۹۵**) زره ټنه، د شیدو له پلوه (**۷۹۲**) زره ټنه، د وړیو له پلوه (**۲۲،۷**) زره ټنه و.[۴] پر دې کال د دولتي او مختلط سکتور د صنایعو د تولیداتو ارزښت **۱۳۴۳۲،۵** ملیونه افغانۍ و[۵].

[۱] گزيدۀ شاخصهای احصائيوی، د احصائيې وزارت د نشراتو رياست، کابل ۱۳۷۰ل کال، ۸مخ.
[۲] همدا اثر ۹ مخ.
[۳] همدا اثر ۱۱ مخ
[۴] همدا اثر ۲۰ مخ.
[۵] همدا اثر ۲۷ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خصوصي سکتور د صنایعو د تولیداتو ارزښت مجموعاً ۴۱۴۴،۰ ملیونه افغانۍ و. د ترانسپورت په برخه کې باید سړی ووایي، چې ۲۲،۱ زره عرادې لارۍ، ۱۲،۳ زره بسونه، ۳۰،۷ زره ګړندي ګاډي او ۹،۵ زره ټکسي موټرونه موجود وو.[1]

پر ۱۳۵۷ل کال د افغانستان د بهرنۍ سوداګرۍ حجم ۷۴۷ ملیونه ډالره و، له بهر څخه د راوړل شویو شیانو ارزښت ۲۸۱،۴ ملیونه ډالره و.[2] د نقدي وارداتو ارزښت ۴۲۰ ملیونه ډالره و.[3]

د دې ارقامو له یادونې څخه مقصد دا و چې په ۱۳۵۷-۱۳۵۸ کلونو کې دولتي دستګاه جوړه پاتې وه او لا هم هېواد له نورې نړۍ څخه په بشپړ ډول بېل شوی نه و. له فکري اختناق، جبر او نورو ډول ډول ظلمونو سره سره د ژوند اقتصادي خوا ډېره کمزورې نه وه، خو ورو ورو د کمزورۍ خواته روانه وه. همدغو امکاناتو واکمنو ته د دې وس ورکړی و چې د هېواد په اکثرو سیمو کې د خپلو ذهني مخالفینو او یا هم د څنګزنو اشخاصو، په تېره بیا د تحصیل کړو او علمي کادرونو حرکتونه وڅاري، یا یې زنداني کړي او یا یې په مرګ

(۱) ګزیدهٔ شاخصهای احصائیوی، ۳۰-۳۳ مخونه.
(۲) همدا اثر ۳۵-۳۶ مخونه.
(۳) همدا اثر ۴۰ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محکوم کړي. د هغه وخت واکمنو ښوونې او روزنې ته له خپل اندود سره سمه پاملرنه کوله. ځینې نوي ښوونځي او علمي مرکزونه هم جوړ شول، خو په ټولو کې د واکمن ګوند تګلاره عملي کېدله.

پر ۱۳۵۷ل کال د ټول هېواد په کچه د ښوونځیو، د سواد د زده کړو او د لوړو زده کړو د موسسو شومره والی په لاندې ډول و:

د ښوونځیو شمېر:	۳۸۴۳
له هغو څخه:	
لومړني ښوونځي	۳۵۳۰
منځني ښوونځي-لېسې	۳۱۳
د زده کوونکو شمېر	۱۰۳۴ زره تنه
له دې څخه:	
په لومړنیو ښوونځیو کې	۹۴۲زره تنه
منځینو ښوونځیو-لېسو کې	۹۲زره تنه
د فارغانو شمېر	۵۲،۳زره تنه
له دې څخه:	
لومړني ښوونځي:	۳۹،۸ زره تنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځني ښوونځي-لېسې:	۱۲،۵ زره تنه
د ښوونکو شمېر:	۳۵،۰ زره تنه
په دې کې د ښځینه ښوونکو شمېر	۵،۸ زره تنه
د سواد د زده کړې کورسونه ۱۵،۷ زره	
د کورسونو شاملین	۵۲۲،۷ زره تنه
د فارغانو شمېر	۱۷،۸ زره تنه
د ښوونکو او سوپروېزرانو شمېر	۱۳،۸ زره تنه

د لوړو زده کړو څومره والی:

د لوړو زده کړو د موسسو شمېر	۳
د پوهنځیو شمېر	۱۸
د ټولو محصلینو شمېر	۱۱،۳ زره تنه
د شاملانو شمېر	۴،۷ زره تنه
د فارغانو شمېر	۱۵۵۳
د ټولو استادانو شمېر	۹۹۲ تنه
له دې جملې ښځه بهرنیان	۱۷۵ تنه
د منځنیو مسلکي او حرفه یي ښوونځیو شمېر ۴۴	
د محصلینو شمېر	۱۲۰،۷ زره تنه
د شاملانو شمېر	۵،۴ زره تنه
د فارغانو شمېر	۱۵۹۵ تنه
د ښوونکو شمېر	۹۹۸ تنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې جملې څخه بهرني ښوونکي	۲۰ تنه
د تخنیکومونو شمېر	۲
د محصلینو شمېر	۱۷۰۲ تنه
د لومړي کال محصلینو شمېر	۴۵۳ تنه
د فارغانو شمېر	۲۰۴ تنه
د استادانو شمېر	۱۹۰ تنه
له دې جملې نه بهرنیان	۸۵ تنه
د ښوونکي دروزنې د موسسو شمېر	۱۴
د ټول محصلینو شمېر	۲،۴ زره تنه
د لومړي کال شاملان	۲،۷ زره تنه
د فارغانو شمېر	۲۴۲۱ تنه
د استادانو شمېر	۳۷۰ تنه[۱]

په دې واټن کې لکه د ټولنې د نورو برخو په څېر په علمي او کلتوري مرکزونو کې هم سخت فکري اختناق او ایډیولوژیکه زورواکي موجوده وه. هغه کسان چې دیو فکر او نظر په ځانګړي ډول د ملـــي او اسلامي اند څښتنان وو، تر

[۱] گزیده شاخصهای احصائیوي ۱۳۷۰ل کال، د احصائیې وزارت، کابل، ۵۵-۵۸ مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل هر چا يې د زياتې وېرې احساس کاوه. هڅه وشوه چې په روزنيزو او تحصيلي موسسو کې په نصاب کې بدلون راوستل شي. د سياست په نوم يو مضمون په درسي نصاب کې ځای کړای شو او لږ تر لږه دوه ورځې د يوه ساعت لپاره تر شپږمو پورته ټولګيو کې تدريسېده. د زده کوونکو او محصلينو د درسي پروګرام د ياد وړ برخه دې مضمون او د دې تر څنګ ګڼو مارشونو او سياسي غونډو نيوله. په درسي چارو او نورو برخو کې د ګوندي لومړنيو سازمانونو لاسوهنه او ټولواکي هم د دې سبب شوه، چې واکمن ګوند او د علمي کادرونو ترمنځ د واټن، تضاد او دښمنۍ امکانات برابر شي. واکمنو هم د خپلې ايډيولوژۍ پر وړاندې هېڅوک او هېڅ شی نه شو زغملای، ځکه خو به يې غوڅ عمل ترسره کاوه.

د همدې وژنو، ترټنو، زندۍ کولو او فکري بحران او فشار له امله ګڼ شمېر هېوادوال د خپل ټاټوبي پرېښودلو ته مجبور شول. يوازې د ۱۳۵۷ل کال په بهير کې د پاکستان د راډيو په وينا ۵۰ زره افغانان پاکستان ته مهاجر شوي وو. د ۱۳۵۸ل کال تر مرغومي پورې په اټکلي ډول د دې کسانو شمېر تر ۱۴۰ زره تنو پورې ورسېده. په دې شمېر کې د عامو ولسي، مذهبي کسانو او د هغوی د کورنيو د ځينو غړو په ګډون د هېواد ګڼ شمېر علمي کادرونه او تحصيل کړي اشخاص هم شامل وو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتو علمي او پوهو کسانو اټکل ځکه کېدی شي، چې تر هر چا لـومړی دوی تـه زیـان ګـوابښ او خطـر متوجـه و. کـه د افغانسـتان د لوسـتي قشر منځنـی کچ پـه پـام کـې ونیـول شـي یانې پـه سلو کې (۵-۷) تنـو پـورې، نـو پـه ۱۴۰ زرو تنـو کې بـه اټکل لس زره تنه لوستي کسان په دې موده کې پاکستان تـه ور اوښتي وي او که بیا له هرو لسو لوستو کسانو څخه یو تـن د لوړو زده کړو خاوند وګڼل شي نو په دې بهیر کې به اټکل یـوزر تنه د لوړو زده کړو څښتنان د هېواد پرېښودو تـه اړ شـوي وي. په پوځ کې د بغاوتونو، په دولتي دستګاه کې د نارضـایتیو او پـه خپلـه د واکمنـو د زورواکیـو لـه املـه بـه تـر دې هـم زیـات تحصـیل کـړي اشـخاص د هېـواد پـه دننـه کـې، زنـدانـي، وژل شـوي او یـا هـم تـري تـم شـوي وي. کـه د کابـل پوهنتـون د تلف شویو استادانو او علمي کادرونو احصائیه د یو منځني حد او معیار په توګه په پام کې ونیول شي، نو لږ تر لږه بـه هر علمـي مرکز پـه سلو کې لسمه برخه علمي پرسونل له لاسه ورکړی وي.

د دې ترڅنګ په دولتي جوړښت کې له خپلو مناسبو پوسـتونو څخه د مسلکي کادرونو ګوښـه کـول او یـا د هغـو دواک سـلبول او د هغو پرځای د نویو کسانو ټاکل هغه بل ناوړه عمـل و، چې د هېواد مسلکي کادرونو ته یې د فرار لارې چارې برابرې کـړې او ځینې یې له خپل مسلک څخه لرې کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د دې پېر د واکمنو پر وړاندې د مختلفو مذهبي ډلګيو په مشرۍ وسلواله مبارزه پيل شوه، نو هغوی هم د علمي کادرونو، په ځانګړي ډول د ښوونکو پر وژلو، سپکولو او د ښوونځيو پر رنګولو او سوځولو صرفه ونه کړه، ګڼ شمېر ښوونکي يې ووژل او ځينې نور يې له کليو نه ښارونو او يا هم بهر ته فرار کړل.

(۱۳۵۷-۱۳۵۸ل کلونه) واټن په هېواد کې د ډله ييزو وژنو، زنداني کولو او ((فکري تصفيې)) او په ډله ييز ډول په هېواد کې د علمي کادرونو د وژنې او فرار د پيل موده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم پړاو

(۱۳۵۸ مرغومی - ۱۳۶۵ غویی)

د ۱۳۵۸ل کال د مرغومي پر ۶ مه نېټه پر افغانستان باندې پيل شوې غميزه د نويو واکمنو په نومونه: ((تکاملي او بشپړتيايي پړاو)) ته ورسېد. پخواني شوروي اتحاد پر افغانستان مستقيم پوځي يرغل وکړ او خپل لاسپوځي يې د کابل پر واک واکمن کړل. له دې سره جوخت د پرديو او د هغو د کورنيو پلويانو پر وړاندې سراسري ملي او اسلامي پاڅون پيل شو، ورسره له هېواده د ډله ييز مهاجرت لړۍ په ډېرې چټکۍ سره پيل شوه. روسانو پر لويو ښارونو خپل واک ټينګ کړ، خو پر کليوالو سيمو لاسبري نه شول، ځکه نو په لومړي سر کې په کليوالو سيمو، له ښار نه په لرې پرتو او غرنيو سيمو کې توده جګړه پيل شوه. د جګړې په ترڅ کې بې شمېره کورونه وران او په لکونو افغانان مهاجرت او مبارزې ته اړ شول، هغه ښوونځي، روزنځي او د زده کړو نور مرکزونه چې له لويو ښارونو څخه بهر وو، يا د جګړو په ترڅ کې تباه شول او يا هم د نويو واکمنو د مخالفينو له خوا د دولتي ملکيت تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلمې لاندې رنګ، چور او وسېزل شول. نویو واکمنو د کورونو په رنګولو او بمبارۍ او مخالفینو د ښوونځیو په رنګولو کې خپل ټول وس چار پر کار واچوه.

د یوې احصائیې له مخې تر ۱۹۸۲م کال پورې یوازې پاکستان او ایران ته په ترتیب سره (۲،۷۰۰،۰۰۰) او (۲،۰۰۰،۰۰۰) تنه افغانان مهاجر شوي دي.[۱] او نور ځینو نورو هېوادونو ته تللي دي. دا تقریباً پنځه ملیونه افغانان دي. که چېرې په دې افغانانو کې مور د افغانستان د هغه وخت د لوستي قشر هغه ډېره کمه کچه هم په پام کې ونیسو نو لږ تر لږه به د پنځه ملیونو مهاجرو په منځ کې (۲۵۰۰۰۰) تنه لوستي افغانان شامل وي. له دې رقم څخه د لوړو زده کړو د خاوندانو شمېر هم په انګلیز ډول څرګندېدی شي. پر دې وخت نه یوازې دا چې د پردیو او د هغو د ملګرو پر وړاندې په کلیوالي سیمو کې زیات غبرګون موجود و، بلکې د ښارونو په لویو فرهنګي او اکاډمیکو مرکزونو کې هم د هغو پر ضد څرګندې او ناڅرګندې هڅې موجودې وې. روڼ اندو او هېواد پالو تحصیل کړو افغانانو د پردیو سیاسي او پوځي واکمني نه شوه زغملای، نو ځکه خو یې د هغوی پر ضد یا له جهادي لیکو سره اړیکي ټینګول او یا خپلو ملي ولولو، په ځاني او

[۱] Afghan Refugee Bulletin, UNHCR, Febaruary ۱۹۹۹, Page ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډله ييز ډول مبارزو ته هڅول. روسانو او نوو واکمنو هم په ډېر دقت سره د هغوی هر ډول عمل څاره او هغوی يې په ډېره زوروا کۍ سره له منځه وړل. په دې پړاو کې هم د هېواد بې شمېره تحصيل کړي اشخاص د زندان تورو کوټو ته دننه کړای شول، ګڼ شمېر يې له خپلو مسلکي دندو څخه ګوښه شول او يو زيات شمېر يې مهاجرت ته اړ شول.

په دې دوره کې بل کار دا وشو، چې د هېواد تحصيل کړی قشر پر دوو متضادو لارو ووېشل شو، يو هغه چې د دولت په چوکاټ کې پاتې شو او له نوي نظام سره يې فکري او رواني اړخ ولګولای شو او بل هغه چې دا تګلاره يې غندله او د هغې پر ضد يې مبارزه کوله. پر دې وخت د افغانستان د تحصيل کړي قشر زياته فکري انرژي په ګړني او ليکني ډول، د مخالفو فکري تګلورو په تبليغ او ترويج کې مصرفېدله، په حقيقت کې سياسي فضا پر مسلکي تشبث او پلټنو خپله خپسه کېنولې وه او د اکثرو مسلکي او علمي کادرونو انرژي له دغو دوو لورو نه، په يوه کې مصرفېدله. سره له دې چې په عام ډول ټول هېواد کې جګړه روانه وه، خو بيا هم واکمنو هڅه کوله، چې په ښارونو کې ژوند په نورماله بڼه دوام ومومي، ځکه خو يې اکثره ښوونځي، پوهنځي، روزنيز او علمي مرکزونه فعال ساتلي وو او په ځينو برخو کې يې د پراختيا هڅه کوله. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښارونو کې د دولت دستګاه تقریباً روغه پاتې وه. پر ۱۳۶۰ل کال د ټول دولت په ملکي برخه کې د مامورینو شمېر (۸۰۹۸۰) تنو او د اجیرانو شمېر (۹۱۰۱۲) تنو ته رسېده[۱]. چې د ملکي برخې د ټولو کارکوونکیو شمېر ۱۷۱۹۹۲ تنو ته رسېده.

پر ۱۳۶۱ل کال یوازې د کابل ښار د لومړنیو ښوونځیو د زده کوونکیو شمېر ۱۷۷۷۷۳ تنه وو، چې د ۵۷۲۰ تنو ښوونکو له خوا ورته درس ورکول کېده. د منځنیو ښوونځیو د زده کوونکیو شمېر ۸۸۲۰۲ تنه وو، چې د درس چارې یې د ۳۱۱۲ تنو ښوونکو له خوا پرمخ وړل کېدې.[۲]

په همدې کال یوازې دهېواد د سړو سیمو په ښوونځیو کې ۳۵۸۹۲ تنه زده کوونکي، لومړي ټولګي ته جذب شوي وو.[۳]

پر ۱۳۵۹ل کال د کابل پوهنتون د محصلینو شمېره ۸۸۴۲ تنه وه چې ۳۴۵۲ تنه نوي شامل شوي وو او ۱۹۸ تنه یې فارغان درلودل.

کابل پولیتخنیک ټول ۱۲۳۹ تنه محصلین درلودل، ۱۳۶۱ شاملین او ۲۳۶ تنه فارغان.

---

[۱] حقایق تاریخی و ارقام احصائیوی درباره ء کابل، د احصائیې مرکزي اداره، ۱۳۶۲ل کال، ۹۳ مخ.
[۲] همدا اثر، ۲۲-۲۳ مخونه.
[۳] د افغانستان کالنۍ، ۱۳۶۱ل کال، ۲۱۲ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طب د عالي زده کړو انستيټيوت، د کابل د طب انستيټيوټ په ګډون: **۱۹۰۵** تنه شاګردان، **۵۱۳** تنه شاملين او **۵۲** تنه فارغان درلودل.

پر ۱۳۶۰ل کال د کابل پوهنتون د ټولو محصلينو شمېر ۷۲۹۷ تنه، د نويو شاملينو **۲۰۵۵** تنه او د فارغانو شمېر يې ۱۲۳۲ تنه وو، د کابل پولیتخنیک انستيټيوټ پر همدې کال، ۱۷۷۲ تنه شاګردان، ۴۰۱ تنه نوي شاملين او ۲۳۴ تنه فارغا درلودل. د طب د لوړو زده کړو او کابل طب انستيټيوټ ۲۰۶۲ تنه شاګردان درلودل، **۱۳۲۵** تنه يې نوي شاملين او ۸۱ تنه يې فارغان درلودل.[1]

د يو بل رقم له مخې په مجموعي ډول پر ۱۳۶۱ل کال د لوړو زده کړو د درېو موسسو (کابل پوهنتون، کابل پولیتخنیک او ننګرهار پوهنتون د ټولو محصلينو شمېر (۱۰۹۳۲) تنه چې له هغې جملې ښځه (**۴۱۴۵**) تنه نوي محصلين وو. همدارنګه د لوړو زده کړو (د اداري او حسابدارۍ) او (کرنې) په موسسو کې (**۷۵۲**) تنه محصلين وو، چې له هغې جملې ښځه (۲۴۹) تنه نوي شاملان وو. د تخنيکم د محصلينو شمېر (۱۰۳۲) تنه، چې له هغې جملې نه (۴۲۸) تنه نوي محصلين وو او همدارنګه

[1] حقايق تاريخی و ارقام احصائيوی درباره‌ء کابل، ۲۴مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخنیکي حرفه یي لومړي نمبر ښوونځي شاملان (۷۷) تنه وو.[۱]

۱۳۵۸-۱۳۶۵ کلونو په هېواد کې له ګرمې جګړې سره سره، په ښارونو، په تېره بیا په لویو ښارونو کې د ښوونې او روزنې بهیر درول شوی نه و، البته پر ټولو فرهنګي، علمي او روزنیز مرکزونو، د واکمنو د فکري تګلارې سیوری خپور شوی و. د لوړو زده کړو موسساتو په هر ټولګي کې د ټولنپوهنې په نامه یو مضمون جبري و، ګوندي سازمانونو د علمي مرکزونو په اداري او علمي چارو کې د لاسوهنې او د کارونو بدلون پوره واک درلود.

ګوندي غونډو، مارشونو او میټینګونو، د روزنیزو، ښوونیزو او فرهنګي مرکزونو زیات وخت اخلالاوه، واکمن ګوند ته ژمن اشخاص، که څه هم پوره علمي واک یې نه درلود، خو د عملي مرکزونو د اداري چارو لپاره ګومارل کېدل. د لوړو زده کړو، پوهنتونونو او بهر ته په تحصیلي بورسونو کې د تګ په مساله کې، واکمنۍ سره د تړاو او نږدېوالي معیار په پوره ډول په پام کې نیول کېده.

د ښوونې او روزنې وزارت د لوړ کچ د یو کارکوونکي د وینا له مخې د **۱۳۵۷-۱۳۶۵** کلونو په واټن کې تر (**۴۵**) زرو تنو

[۱] د افغانستان کالنۍ، کابل ۱۳۲۱ل کال، ۳۷۰ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات افغانان، د وخت له حکومت سره دوستو هېوادونو په ځانګړي ډول ((شوروي اتحاد)) ته تللي دي. د دې کسانو د ياد وړ شمېر تر تحصيل وروسته د څو کلونو په بهير کې بېرته هېواد ته راستون شو او ځينې يې لا په لوړو، مهمو او حساسو دولتي پوستونو کې وګومارل شول، خو په دې وخت کې هم يو شمېر هغه افغانان چې بهر ته د لوړو زده کړو لپاره تللي وو، بېرته راستانه نه شول.

له هېواد څخه د علمي کادرونو په مهاجرت کې کمې رانغې او لاهم په هېواد کې هغه لاملونه، چې د علمي کادرونو د فرار سبب کېدل، پر ځای وو. د بهرنيو يرغلګرو مستقيم واک او فشار، سياسي او فکري اختناق، د ژوند نه تضمين، د مسلکي معيار بې ارزښتي، وژنه، ترور او زنداني کول هغه عوامل وو، چې له هېواده د مسلکي کادرونو د وتلو سبب ګرځېدل. په دې واټن کې د فرار ستر لاملونه سياسي، فکري او عقيده يي وو. اقتصادي ستونزو په کې دومره اغېز نه درلود.

په دې بهير کې دولت هر کال د لوړو زده کړو په برخه کې، په بهر کې د تحصيل کوونکو افغانانو پر شمېر سربېره په منځني ډول ۲۰۰ تنه فارغان پوهنتون ته وراندې کول. خو له هېواد څخه د تلونکو هغو افغانانو شمېر په دقيق ډول څرګند نه دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړې زده کړې یې لرلې، یوازې د کابل پوهنتون ۱۰۰ تنو څخه زیاتو استادانو، پر هغه وخت خپله دنده خوشې کړې ده.

پر دولتي اختناق، جبر او پردي ښکېلاک د دولت مخالفینو هم، په هېواد کې د علمي کادرونو، په ځانګړي ډول، د ښوونکیو پر وژنې صرفه ونه کړه.

((یوازې د معارف په برخه کې تر (۱۳۵۷-۱۳۶۶) پورې ۲۰۰۰ څخه زیات ښوونکي وژل شوي دي))[1] چې اکثره یې د مخالفو کسانو له خوا وژل شوي دي.

غوره بېلګه یې پر همدې وخت د لغمان ولایت د الینګار په ولسوالۍ کې د ۹ تنو ښوونکو ډله ییزه وژنه ده چې د یو جهادي تنظیم له خوا وشوه. دا ښوونکي په ډېر دردوونکي ډول، د غره په یوه سمڅه کې ووژل شول او تر درې میاشتو وروسته یې خپلوانو مړي پیدا کړل.

((همدا راز په همدې واټن کې ۱۸۵۰ ښوونځي ړنګ او د هغو دوه سوه زره مېزونه او څوکۍ سېزل شوي دي.

ښوونځیو کې دماشومانو د داخلولو په شمېر کې په سلو کې ۴۰ کمی راغلی دی. دغه راز پر همدې وخت ۱۱۴ روغتیایي مرکزونه او ۲۸ روغتونونه هم تخریب شوي دي)).[1]

---

[1] پوهنمل دوکتور نجیب الله فایز، اجتماعی علوم مجله، کابل پوهنتون، ۱۳۶۸ل کال، ۱۹۱-۱۹۸ مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲) پوهنمل دوکتور نجیب الله فایز، اجتماعی علوم مجله، کابل پوهنتون، ۱۳۲۸ل کال، ۱۹۱-۱۹۸ مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریېم پړاو

(۱۳۶۵ غویی- ۱۳۷۱ غویی)

پـر ۱۳۶۵ل کـال، پـر افغانسـتان نړیوالـو فشـارونو او پـه افغانستان کې دننه ګرمو وسله والو جګړو، بهرني یرغلګر دې ته اړ کړل، چې د کابل رژیم په مشرتابه کې بدلون راولي او خپله ورو ورو له افغانستان څخه پښې سپکې کړي. د ۱۳۶۵ل کال د غویي پر ۱۴ نېټه دا بدلون راوستل شو. له نوي بدلون سره په دولتي ادارو او نورو علمي مرکزنو کې د هغه اختناق او فشار بار ورو ورو کم شو، چې له اتو کلونو راهیسې هلته واکمن و. د دې فشار د کمېدو یو اساسي علت دا و، چې بهرني یرغلګر او کورني واکمن لړ شان پر دې پوه شوي وو، چې یوازې د برچې په څوکه د خلکو د افکارو، عقایدو او نظریو وژنه امکان نه لري. د حکومت زیاته پاملرنه د مخالفینو له خوا، فزیکي خطر او جګړې ته متوجه وه، د دولت پر ضد ګړني او ان لیکني تبلیغ ته دومره په قهرجنه سترګه نه کتل کېدل. په ځانګړي ډول په وروستیو کلونو کې. د دولت فزیکي ځواک ورځ پر ورځ کمزوری کېده. جګړه له کلیو، غرونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانډو څخه د لویو ښارونو ترڅنډو او پر هغو باندې د مستقیم فشار راوستلو تر بریده راورسېده او ان ځینې لوی ښارونه هم د مخالفینو لاسته ورغلل، نو په دغسې یو حالت کې واکمن مجبور وو چې د یو ډول دموکراسۍ او ازادۍ تمثیل وکړي، ان تر دې چې ځینو ته د رښتیني وګړواکۍ په بڼه ښکارېدله، د بیان او قلم ازادي په وروستیو وختونو کې زیاته شوه، هغه فشار چې پخوا د ښارنې، نیونې، وژنې او زنداني کولو په برخه کې موجود و، ورو ورو خپل زور او ځواک بایلود، خو بیا هم په دې پېر کې له هېواده د مسلکي کادرونو او نورو افغانانو د وتنې لړۍ بنده نه شوه. لویو ښارونو، لکه: جلال اباد، کندهار او نورو کې د درنو جګړو پیل او دوام او همدا رنګه د دوارو غاړو له خوا، د ډېرو درنو، وژونکو او عصري وسلو استعمال، ګڼ شمېر افغانان مهاجرت ته اړ کړل. د دې پړاو په لومړنیو وختونو کې د سیاسي او عقیده یي اختناق له کبله یو شمېر علمي کادرونه یا ووژل شول، یا زنداني شول او یا هم فراري شول. په وروستیو وختونو کې د ښکاره وژنو او زنداني کولو شمېر لږ او وروسته بیا بېخي ناڅرګند شو، خو بیا هم د علمي او مسلکي کادرونو د مهاجرت لړۍ بنده نه شوه. د دې پېر په وروستیو څو کلونو (درېو کلونو) کې اکثره خلک پر دې باوري شول، چې د رژیم پښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګې نه دي، نو هر چا په ځانګړي ډول تحصیل کړو اشخاصو هڅه کوله، چې په یوه نه یو ډول ځان ته له هېواده د وتلو لار پیدا کړي. پر دې وخت ګڼ شمېر هغه کسان له هېواده ووتل، چې په لویدیزو هېوادو کې یې زده کړه کړې وه. له رواني، ذهني او مسلکي پلوه ورته ډاډه ښکاره کېده، چې که تر هېواده بهر ته لاړ شي، نو ژوند یې تضمین او خوندي شي. د مسلکي کادرونو د فرار بل اساسي لامل دا هم و، چې پر دې وخت د دولت اقتصاد ورځ پر ورځ کمزوری کېده، وا کمنو زیات لګښت د جګړو په برخه کې کاوه.

د مسلکي او علمي کادرونو معاش د دې جوګه نه و، چې نور دې دوی د پخوا په شان له هغه څخه د خپل ژوند چارې سمبال او خوندي کړي. عمومي بې باوري هم بل لامل و. ان په واکمن ګوند او حکومت کې ډېر داسې مسلکي کادرونه او اشخاص وو، چې په همدې پېر کې یې خپلې کورنۍ هم بهر ته لېږدولې وې او په خپله هم د وتلو په حال کې وو. دا ډول اشخاصو ان د دولت له رسمي امکاناتو څخه په ګټې اخیستنې سره، ځانونه بهرنیو هېوادونو ته وایستل. ځینې هغه اشخاص، چې د دولت له خوا بهرنیو هېوادونو، په ځانګړي ډول پخواني شوروي اتحاد ته تللي وو، د تحصیل دوره یې پای ته رسېدلې وه، هغوی هم اکثرو هېواد ته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتګ څخه ډډه وکړه او يو شمېر نورو چې هلته يې تحصيل کړی و ، هغوی هم په دې لټه کې شول، چې له يوې لارې، بېرته ځان همغو ټولنو او هېوادونو ته ورسوي، نو په دې ډول پر دې وخت هم د عامو افغانانو او هم د تحصيل کړو افغانانو د فرار لړۍ کمزورې نه، بلکې لا ګرمه شوه. د ملګرو ملتو د مهاجرينو د يوې رسمي شمېرنې له مخې پر ۱۳۶۵ل= ۱۹۸۶م کال د افغانستان د ټولو مهاجرينو شمېره (۴،۷۰۲،۰۰۰) تنه وه پر ۱۳۷۰ل= ۱۹۹۱م کال دا شمېره (۲،۱۹۷،۰۰۰) تنو ته ورسېده،[۱] د مهاجرينو د شومره والي په اړه به وروسته يو جدول وګورئ.

يوازې له کابل پوهنتون څخه په دې موده کې اټکل (۱۰۰) تنو په شاوخوا کې استادان مهاجر شوي دي. همدارنګه بل هر علمي او فرهنګي مرکز هم دومره ضايعات ورکړي دي.

د ځينو علمي کادرونو ځايونه نويو کادرونو ډک کړل، خو نه په هغه کيفيت او د ځينو لا ځايونه هم تش پاتې شول. پر دې وخت په پوځ کې په زرګونو مسلکي کادرونه، د کودتاوو او اړو دوړو په نامه له دندو لرې کړای شوي دي، بې شمېره وژل شوي او ځينې يې فراري شوي دي، خو له دې ټولو بدمرغيو ، فرارونو ، جګړو ، وژنو ، تلفاتو او ورانيو سره سره بيا هم په ټوليز ډول د دولت اډانه او چوکاټ تر زياته حده روغ پاتې و.

---

[۱] Afghan Refugee Bulletin, UNHCR, February ۱۹۹۹, Page ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه زېرمې چې پر دې وخت له حکومت سره پاتې وې، په ځانګړي ډول په پوځي برخه کې، که چېرې د يو رغنده ملي حکومت لاسته ورغلې وای، افغانستان به له پوځي پلوه ، که پر ځينو ګاونډيو برلاسی نه وای، نو کمزوری خو به ترې په هېڅ وجه نه وای. د شپږو لسيزو د بېلابېلو حکومتونو د ابادیو او لاسته راوړنو اکثره شتمني، په لويو ښارونو کې راټوله شوې وه، د دې وخت د حکومت ارقام او جوړښت ښيي چې پر هغه وخت افغانستان د ايډيالوژۍ له پلوه که د هر ډول حکومت درلودونکی و، خو يو ډول منظم تشکيل يې درلود.

((پر ۱۳۶۸ل کال پر پوځي تشکيلاتو سربېره د دولت د ټولو کارکوونکو شمېر (۹، ۱۷۸) زرو، پر ۱۳۶۹ل کال (۹، ۱۸۸) زرو او پر ۱۳۷۰ل کال (۱، ۱۹۲) زرو تنو ته رسېده. پر ۱۳۶۹ل کال هغه ملي ناخالصه محصول چې ګټه ورڅخه اخيستل شوې (۸، ۱۵۲) مليارده افغانۍ او پر ۱۳۷۰ل کال (۳، ۱۴۴) مليارده افغانۍ ارزيابي شوی و. په همدې دوو کلونو کې توليد شوی داخلي ناخالصه محصول په ترتيب سره (۲، ۱۱۴) او (۱، ۱۱۴) مليارده افغانۍ ښودل شوی دی. پر ۱۳۶۹ل کال هغه ملي عايد چې ګټه ورڅخه اخيستل شوې (۲، ۱۱۲) مليارده افغانۍ ښودل شوی او په ۱۳۷۰ل کال کې (۱، ۱۰۴) مليارده افغانۍ ښودل شوی دی. توليد شوی داخلي عايد پر همدې دوو کلونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب سره (۷۴،۵) او (۷۳،۹) ملیارده افغانۍ ښودل شوی دی. د بلاعوضو مرستو له پلوه د وارداتو اندازه پر ۱۳۶۷ل کال (۲۰۹،۴) ملیونه، پر ۱۳۶۹ل کال (۲۰۴،۴) ملیونه او پر ۱۳۷۰ل کال (۸۷،۵) ملیونه ډالره ښودل شوی دی. د هېواد په پرمختیایي پروژو کې پانګه اچونه پر ۱۳۶۹ل کال (۵۳۰) ملیارده افغانۍ ښودل شوې او پر ۱۳۷۰ (۴۷۲) ارزیابي شوې ده. په ۱۳۶۹-۱۳۷۰ کلونو کې د دولتي او مختلط سکتور د فعالو تولیدي موسسو شمېر، پر ۲۹۴ ښودل شوی او پر ۱۳۷۰ کال ۷۱۷ ارزیابي شوی دی. د همدې سکتور د تولیداتو ارزښت پر ۱۳۶۹ کال (۱۳۵۲۴،۵) ملیونه افغانۍ ښودل شوی او پر ۱۳۷۰ل کال (۲۱۴۹،۳۱) ملیونه افغانۍ ارزیابي شوی دی.

د شیانو د خرڅلاو د دوران ارزښت، پر ۱۳۶۹ کال (۵۸۴۳۳) ملیونه افغانۍ و او پر ۱۳۷۰ کال (۴۵۲۲۲) ملیونه افغانۍ ښودل شوی دی.

پر ۱۳۶۸ل کال د بهرنۍ سوداګرۍ حجم (۹۱۷) ملیونه او پر ۱۳۶۹ل کال (۵۸۹) ملیونه ډالره ښودل شوی دی.

له بهر څخه د شیانو د وارداتو ارزښت، پر ۱۳۶۹ل کال (۹۲۲،۵) او پر ۱۳۷۰ (۷۴۲،۵) ملیونه ډالره ښودل شوی دی. د هېواد د صادراتو ارزښت پر ۱۳۶۹ل کال (۲۱۱) ملیونه ډالره او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ۱۳۷۰ کال (۵، ۲۹۰) مليونه ډالره ګټل شوي دي. د نغدي وارداتو ارزښت پر ۱۳۶۹ کال (۷،۲۴۸) مليونه ډالره او پر ۱۳۷۰ (۲،۲۵۲) مليونه ډالر ګټل شوي دي.

پر ۱۳۶۸-۱۳۶۹-۱۳۷۰ کلونو، د يو امريکايي ډالر په مقابل کې د افغانۍ رسمي او دولتي نرخ (۲،۵۰) افغانۍ و، خو د کابل په ازاد بازار کې په ترتيب سره يو امريکايي ډالر (۲۳،۵۴۲)، (۸۳،۸۵۵) او (۷۲،۱۵۱۹) افغانۍ تبادله کېده[1].

پر ۱۳۶۹ کال دولت (۱۴۴۳۲۱) تنه نارينه کارکوونکي او (۴۴۴۹۱) تنه ښځينه کارکوونکي درلودل[2].

يو زيات شمېر کسان، چې د دولت اکثره کارکوونکي هم په کې شامل وو، په يوه اتحاديه کې، چې د (امکا) په نامه يادېدله شامل شوي وو. دا شمېر مجموعاً (۳۰۰۰۰۰) تنو ته رسېده چې له دې جملې څخه (۹۲۷) تنو د دوکتورا، (۱۵۹۲) تنه د ماسټرۍ، (۱۲۷۹۵) تنو د لېسانس ډيپلومونه درلودل، (۳۳۸۹۸) تنه د ابتدايي (۳۴۲۷۴) تنه د خصوصي زده کړو خاوندان وو او (۱۳۵۷۱۲) تنه نالوستي وو.[3]

---

[1] گزيده شاخصهای احصائيوی، د احصائيې وزارت، کابل، ۱۳۷۰ کال، بېلابېل مخونه.

[2] سالنامهء احصاييوی، د احصائيې وزارت، کابل، ۱۳۶۹ کال، ۱۷ مخ.

[3] همدا اثر ۲۴۵ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((په فرهنګي برخه کې د دې پړاو، په ۱۳۶۲ل کال د سواد د زده کړې په برخه کې کورسونه فعال وو، چې د شاملانو شمېر يې (۴۵۳) زرو تنو ته رسېده او په منځنۍ ډول هر کال (۱۳۸) زره تنه ترې فارغېدل. پر همدې کال د ښوونځيو شمېر (۱۳۰۸) ته رسېده، په داسې حال چې پر ۱۳۵۷ل کال ټول (۳۸۴۳) ښوونځي فعال وو. پر ۱۳۶۲ل کال د عمومي زده کړو د ښوونځيو د زده کوونکيو شمېر د (۷۷۶) زرو تنو په شاوخوا کې وو، چې د ۱۳۵۷ل کال په انډول (۲۵۸) زره تنه او يا په سلو کې (۲۵) کموالی ښيي. پر ۱۳۶۲ (۲۹) حرفوي تخنيکي تعليمي موسسې فعالې وې، چې د ۱۳۵۷ل کال په پرتله په سلو کې (۲، ۲۳) زياتوالی دی. پر ۱۳۵۷ل کال د روغتونونو د بستر شمېر (۳، ۴) زرو بسترونو ته رسېده، خو پر ۱۳۶۱ کال (۹،۷) زرو بسترونو ته لوړ شو. پر ۱۳۵۷ل کال د هرو لسو زرو تنو لپاره (۰،۸) ډاکتر، خو پر ۱۳۶۲ کال د هرو لسو زرو تنو لپاره (۱،۷) ډاکترانو ته لوړ شو، چې (۲،۱) زياتوالی ښيي.))[1]

[1] پوهنمل دوکتور نجيب الله فايز، اجتماعي علوم مجله، کابل پوهنتون، ۱۳۶۸ل کال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې پړاو په وروستیو کلونو کې د ښوونې او روزنې او همدارنګه د لوړو زده کړو شومره والی په لاندې ډول دی:

کلونه	۱۳۶۹	۱۳۷۰
د ښوونځیو شمېر	۱۴۰۱	۱۴۲۷
لومړني ښوونځي	۵۸۳	۵۹۴
منځني ښوونځي	۸۱۸	۴۹۱
لېسې	۸۱۸	۲۴۲
د زده کوونکو شمېر	۹۰۹،۹ زره تنه	۹۱۱،۰ زره تنه
له دې جملې څخه:		
لومړني ښوونځي	۲۲۷،۹ زره تنه	۲۲۸،۷ زره تنه
منځني ښوونځي	۲۸۲،۵ زره تنه	۱۸۰،۹ زره تنه
لېسې	—	۱۰۱،۴ زره تنه
د فارغانو شمېر	۱۳۱،۲ زره تنه	۱۱۳،۴ زره تنه
له دې جملې څخه		
لومړني ښوونځي	۲۵،۸زره تنه	۷۲،۹ زره تنه
منځني ښوونځي	۱۱۸،۸ زره تنه	۴۰،۵ زره تنه
لېسې	—	—
د ښوونکو شمېر	۲۳،۵ زره تنه	۲۳،۱ زره تنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې جملې څخه: ښځینه ښوونکې	۱۲،۴ زره تنه	۱۲،۳ زره تنه
د کورسونو شمېر		
د سواد زده کړې	۱۵،۲ زره	۱۲،۰ زره
شاملین یې	۳۳۰،۵ زره تنه	۳۳۲،۵ زره تنه
فارغان یې	۲۹،۴ زره تنه	۱۲۳،۰ زره تنه
د ښوونکو او سوپروایزرانو شمېر	۳،۷ زره تنه	۳،۷ زره تنه

د لوړو زده کړو د موسسو او محصلینو شومره والی په دې ډول دی:

د لوړو زده کړو د موسسو شمېر	۱۳۶۹	۱۳۷۰
ټول	۳ بابه	۷ بابه
د پوهنځیو شمېر	۳۷	۳۷
د محصلینو ټول شمېر	۱۲،۵ زره تنه	۱۸،۳ زره تنه
د شاملانو شمېر	۷،۲ زره تنه	۷،۵ زره تنه
د فارغانو ټول شمېر	۱۵۴۳ تنه	۱۷۸۲ تنه
د استادانو ټول شمېر	۱۴۲۷ تنه	۸۸۲ تنه
د منځنیو مسلکي حرفه	۵۲ بابه	۲۵ بابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یي ښوونځیو شمېر		
د محصلینو ټول شمېر	۸،۵ زره تنه	۳،۷ زره تنه
د شاملانو شمېر	۳،۲ زره تنه	۱،۲ زره تنه
د فارغانو شمېر	۱۱۷۲تنه	۸۱۲ تنه
د ښوونکو شمېر	۹۲۵ تنه	۴۸۹ تنه
د تخنیکمونو شمېر		
ټول	۹ بابه	۹ بابه
د محصلینو شمېر	۲۲۰۵ ته	۳۷۲۴ تنه
د لومړي کال د محصلینو شمېر	۱۸۸۵ تنه	۱۰۲۵تنه
د فارغانو شمېر	۱۵۰ تنه	۵۷۲ تنه
د استادانو شمېر	۵۰۲ تنه	۵۱۵ تنه
د ښوونکو د روزنې موسسې	۱۱ بابه	۱۱ بابه
ټول محصلین	۲،۲ زره تنه	۲،۸ زره تنه
د شاملانو شمېر	۱،۰ زره تنه	۱،۳ زره تنه
د فارغانو شمېر	۲۴۹ تنه	۸۲۴ تنه
د استادانو شمېر	۱۲۹	۵۱۸

د دې پړاو په وروستیو دریو کلونو کې د طبي برخې خومره والی په دې ډول وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روغتونونو شمېر	۱۳۶۸	۱۳۶۹	۱۳۷۰
ټول	۱۰۴ بابه	۱۱۱بابه	۱۱۱بابه
د بسترونو شمېر	۱۰،۵ زره بستره	۱۰،۳ زره بستره	۱۰،۴ زره بستره
د هرو لسو زرو تنو لپاره د بستر شمېر	۲،۳ بستره	۲،۴ بستره	۲،۳بستره
د ډاکترانو شمېر	۳۲۷۹ تنه	۳۵۳۵ تنه	۳۵۹۰ تنه
دهرو لسو زرو تنو لپاره د ډاکترانو شمېر	۲،۱ تنه	۲،۲ تنه	۲،۲ تنه
د منځنيو طبي زده کړو پرسونل	۲۲۵۳ تنه	۲۲۷۳ تنه	۷۱۷۲تنه
اساسي صحي مرکزونه	۷۵ بابه	۱۰۳ بابه	۷۵ بابه
د ايکسريزونو شمېر	۱۱۴	۱۱۳	۱۱۳
د درملتونونو شمېر	۱۲۲۵	۱۷۳۷	۱۹۷۰
د درمل جوړوونکو شمېر	۷۲۲ تنه	۸۵۸ تنه	۱۹۹۸ تنه[1]

[1] گزيده شاخصهای احصاييوي، ببلابېل مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولیز ډول د دې پړاو پر وروستیو دوو کلونو زیات شمېر علمي او مسلکي کادرونه له افغانستان نه ووتل. ورځ پر ورځ د دولتي نظام کمزوري، پر چارو نه واکمني، د نظام پر پایښت بې باوري، دجګړې ګواښونه، زیاته اقتصادي تنګلاسي، د پوهې او علم د مادي ارزښت کمېدل او ځینې نور عوامل، د دې سبب شول، چې زیات شمېر تحصیل کړي اشخاص ،خپل ټاټوبی پرېږدي او پردیو هېوادونو ته پناه یوسي.

تر دې وخت پورې تر ۲ ملیونو زیاتو افغانانو په بهر کې استوګنه غوره کړې وه، چې هغه وخت تقریباً د هېواد د ټول نفوس ۳۷ فیصده وګړي جوړوي، نو که چېرې پر دې وخت د هېواد د ټولو تحصیل کړو اشخاصو مهاجره برخه معلوموو نو هلته هم کېدی شي، همدا سلنه په پام کې ونیول شي، یو اټکل هم کېدی شي، هغه دا چې تر ۱۳۷۰ل کال پورې د ټول نفوس په حساب ۳۷ فیصده افغانان مهاجر شوي وي، نو کېدی شي د تحصیل کړي اشخاصو شمېره دهغوی د سلنې (فیصدۍ) له مخې تر دې ۳۷ فیصدو څه ناڅه کمه ځکه وي، چې د افغانستان تحصیل کړي خلک اکثره په لویو ښارونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راټول شوي وو او تر دې وخته لوی ښارونه او په تېره بیا مهم روزنیز تحصیلي او تعلیمي مرکزونه د واکمنو په لاس کې وو او د کلیوالي سیمو په انډول ډېر مصئون پاتې وو. په دې وخت د مهاجرو افغانانو ګڼ شمېر نالوستي کسان وو، چې د عقیده یي، فکري عواملو، د جګړې او مرګونو د پرله پسې خطرونو له امله مهاجر شوي وو. د ارقامو له مخې د همدې پړاو پر وروستیو کلونو ((د مجاهدینو د لنډمهالي حکومت د ښوونې او روزنې وزارت په (۱۲۰۸) ښوونځیو او مدرسو کې (۴۰۳۲۹) تنو افغانانو زده کړه کوله. په دې شمېره کې (۱۰۵۷) ښوونځي او مدرسې په سرحد صوبه، سند او اسلام اباد، (۲۰۲) په بلوچستان، (۸۹) په ایران او (۱۲۲) په هغو سیمو کې وو، چې په افغانستان کې د دوی لاسته ورغلې وې.

د دې ترڅنګ (۱۵) ښوونځي او مدرسې نورې هم وې، چې افغاني نجونو په کې زده کړه کوله.))[1]

[1] شباهنګ، بازسازی نهادهای فرهنگی افغانستان، د ازاد افغانستان د لیکوالو ټولنه، ۱۳۷۲ل کال، ۳۲ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم پړاو

(۱۳۷۱ غویی-۱۳۷۵ تله)

(۱۳۷۱-۱۳۷۵) کلونه د افغاني ټولنې هغه دردونکي او کړوونکي کلونه دي، چې زموږ ټولنې د خپلې مادي او مانیزې شتمنۍ ډېره برخه په کې له لاسه ورکړه. د ۱۳۷۰ ال کال په وروستیو میاشتو کې د واک د نیولو لپاره ائتلافونه او سازشونه پیل شول، د همدې سازشونو په پایله کې یوه ډله تر نورو د مخه کابل ته دننه کړای شوه. هغه جګړه چې تر ۱۳۵۷ ال کال وروسته د غرونو له سرونو پیل شوې وه، پر ۱۳۷۱ ال کال د ښارونو زړونو ته ورسېده. تر دې د مخه چې کومه مانیزه او عامه شتمني په کلیوالو سیمو کې وه، هغه خو د پرله پسې جګړو، بمباریو او لوټنې له کبله له منځه وړل شوې وه. یوازې په لویو ښارونو کې ګڼ شمېر ښوونیز، روزنیز او فرهنګي مرکزونه او دغه راز اقتصادي تاسیسات پاتې وو، چې هم پرې د هېواد زیات شمېر علمي، مسلکي او فني کادرونه راټول وو او هم هغه عام ولس، چې په ښارونو کې مېشته و. سره له دې چې جګړې افغانستان ډېر زیات ځپلی و، خو بیا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مختلف وسله وال تنظیمونه ښارونو ته، په ناکنټروله ډول ورننوتل، نه یوازې دا چې په ښارونو کې درنه جګړه پیل شوه، بلکې په شعوري او نا شعوري، قصدي او نا قصدي ډول پر لوټ، تالان او ړنګونې هم لاس پورې شو. علمي مرکزونو هم په دې لړ کې دومره زیانونه وزغمل، چې تصور یې هم نه کېده.

په لویو ښارونو کې له هغې جملې په کابل ښار کې، چې تر ټولو نه زیات د درنو جګړو مرکزو، د اکثرو ښوونځیو، روزنیزو او علمي مرکزونو شتمني لومړی لوټ او بیا څه چې پاتې وو وسېزل شول. ښوونه او روزنه په ډېرو ولایتونو کې پر ټپه ودرېده. هغه ولایتونه چې د کابل د چارواکو په واک کې نه وو، د هغو ښوونځیو او نورو روزنیزو مرکزونو ته ځکه پیسې نه ورکول کېدې، چې د دوی په اند هغه د دوی د مخالفینو په لاس کې وو او مخالفینو خو ځکه ځانته مسوولیت نه راجع کاوه، چې ځان یې د یو تنظیم په توګه مطرح کاوه او د کابل د چارواکو په شان یې پر ځان د ((اسلامي دولت)) ماسک نه و غوړولی، نو ځکه خو یې د ښوونځیو تمویل د دولت کار او مسوولیت ګانه. په دې پېر کې هېواد ته اساسي او ستر ګوزار همغه په ښارونو کې د درنو جګړو پیل و. کله چې د ۱۳۷۱ل کال د غویي پر میاشت مختلف تنظیمونه ښارونو ته ننوتل، نو په هېواد کې د پخواني سیاسي، فکري او ان فزیکي نظام ټوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بڼه بدله شوه. د جګړې شدت، فکري اختناق، ترور، وژنې، نا امنۍ، اونامسولیتۍ، په ډله ییزډول د ښارونو وګړي دې ته مجبور کړل، چې خپل کورونه او دندې پرېږدي او د مهاجرت لاره ونیسي.

په دې بهیر کې تر ټولو زیات زیان تحصیل کړو اشخاصو ته ورواوښت. د ۱۳۷۱ل کال د غویي تر پېښې وروسته، چې ځومره تحصیل کړو اشخاصو خپل هېواد پرېښود، پر بل هېڅ وخت د دې مهال په اندډول دومره تحصیل کړي کسان او هغه هم له ښارونو او علمي مرکزونو څخه بل وخت نه وو وتلي. د هغو احصائیو له مخې چې د غربي راډیوګانو له خوا خپرې شوي، په دې څلور کلن ناورین کې څه د پاسه اتیا زره بې ګناه کسان په کابل ښار کې وژل شوي دي. دا هغه شمېر دی چې نړیوال سره صلیب او نورو خیریه موسسو هم نشر کړی دی)).[1] دغه راز ویل کېږي، چې پر دې وخت یوازې په کابل ښار کې تر (۲۰) زرو څخه زیات کورونه ړنګ کړای شوي او په لکونو افغانان د هېواد په داخل کې بېځایه شوي او بهر ته مهاجر شوي دي. په همدې لړ کې د مهاجرینو ستر کمپونه، د ننګرهار په لویو دښتو کې جوړ شول او هم ګڼ شمېر کورنۍ پاکستان او ایران ته مهاجرې شوې.

[1] پوهنیار محمد نبي فراهي، هیله مجله، ۱۳۷۲ل کال، ۲ ګڼه، ۲۲مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملګرو ملتو د کابل د (UNHCR) د ادارې د ۱۹۹۵م کال د جولای-نومبر د یوې سروې له مخې د کابل ښار په سلو کې (۴۸،۳) کورونه ویجاړ شوي دي، سره له دې چې په دې پېر کې له بهر نه، په ځانګړي ډول له پاکستان او ایران څخه د افغانستان بېلابېلو سیمو ته زیات مهاجرین بېرته ستانه شوي خو له ښارونو څخه د علمي او مسلکي کادرونو د فرار بهیر تر بل هر وخت څخه زیات ګړندی و. په همدې پېر کې د افغانستان منظم وسله وال پوځ، چې په عصري او مجهزو وسلو سمبال او له پوځي پلوه یو غښتلی پوځ و، په لسګونو زره مسلکي او تخنیکي کارکوونکي، افسران او کارپوهان یې درلودل اکثره بې برخلیکه او له دندې ګوښه کړای شول.

تر ۱۳۷۱ل کال دمخه د افغانستان وسله وال پوځ په تېره بیا د ملي دفاع وزارت د پوځیانو شمېر یو لک تنو څخه زیاتېده او که د هغه وخت د وسلوال پوځ نورې څانګې، ملي امنیت او څارندوی په پام کې ونیول شي نو دا شمېر ان څو لکو وسلوالو ته رسېږي.

تحصیلي او رزنیزې ادارې پر دې وخت ټولې ړنګې بنګې او د ځینو تشکیلاتي حضور هم ختم کړای شو. راډیو ټلویزیون، ښوونې او روزنې، د لیکوالو، هنرمندانو او ژورنالیستانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې، تر زیاته برید ه له منځه لاړې، چې وروسته به یې په جلا ځپرکي کې یادونه وشي.

د هېواد او پـه تېـره بیـا د کابـل ښـار د لـوړو زده کـړو زیـاتره مرکزونه تر ډېرې مودې تړلي او له فعالیت لوېدلي پـاتې شـول. په دې واټن کې کابل پوهنتون (۱۸) میاشتې تړلی و، چې ټـول تلف شوی وخت یې (د محصلینو د شمېر په انډول) ۲۱ ملیونو درسـي ساعتونو تـه رسـېږي. د کابـل طب انسـتیتیوت، کابـل پولیتخنیـک هـم لـږ تـر لـږه لـس لـس ملیونـه درسـي سـاعتونه ضـایع کـړي دي. همدا رنګـه هـوایي او حربـي پوهنتونونـه، د علومـو اکـاډمی، د پولیسـو اکـاډمی، د کابـل پیـداګوژي او د ښـوونکو د روزنـې (۱۴) بېلابېلـې موسسـې، تخنیکمونـه او نورو، هم کادري او هم علمـي زیانونه زغملي دي. لـه دې ټولـو علمي موسسو څخه د کـادرونو تېښـتې دوام وموند، لـه کابـل پوهنتـون څخـه تقریبـاً (۱۰۰) تنـه اسـتادان دنـدې پرېښـودو او مهـاجرت تـه اړ شـول. د علومـو اکـاډمی تقریبـاً پـه سلو کـې د (۲۵) برخې پـه شـمېر علمـي کادرونـه لـه لاسـه ورکـړل، د راډیـو ټلویزیـون د هنـري، تخنیکـي او علمـي کـادرونو ضـایعات تـر ټولو زیات دي او همدارنګه د نورو علمي مرکزونو.

په دې پـړاو کـې، چـې د پخوانیـو کـادرونو پرځـای کـوم نـوي کسان وګومارل شول، هغه په هېڅ ډول د هغـو پخوانیـو ځـای نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ډکولای. هغه افغانان چې پخواني رژيم د زده کړو لپاره بهرنيو ملکونو ته لېږلي وو او شمېر يې سلګونو نه، بلکې زرګونو ته رسېده، د دې حالت په راتلو سره خپل هېواد ته د بېرته ستنېدلو ټول خوبونه، تدبيرونه او خيالونه له سره وايستل. ځينې په همغو هېوادو کې پاتې شول او ځينو هم خپل تحصيل نيمګړی پرېښود او له هغو هېوادو څخه هم نورو هوسا ټولنو ته د تګ په لټه کې شول.

د دې پړاو بل رنځوونکی ګوزار دا و، چې افغانستان کې د هرې خبرې حل، د برچې په څوکې پورې وتړل شو، د منطق او استدلال جنازه بار شوه، تعليم او تحصيل نه يوازې خپل مانيز ارزښت بايلود، بلکې مادي ملاتړ يې هم له لاسه ورکړ. په دې پړاو کې دا خبره عملي کېږي، چې څنګه قلم د کلاشينکوف پر وړاندې د ډوډۍ ګټلو په لوبه کې ماته خوري او علمي اشخاص مجبورېږي، خپل مسلک خوشې او د يوې مړۍ ډوډۍ د پيدا کولو لپاره دويم، يا درېيم کار ته لاس واچوي. کله چې يو مسلکي شخص له خپل آر (اصل) مسلک څخه د ژوند د خړوب لپاره دويم يا درېيم کار ته لاس اچوي، نو تر هر څه لومړی له خپل مسلک او ځانګې سره د ده په ذهني تړاو کې يوه پوله رامنځته کېږي، ورو ورو ددوی ترمنځ اړيکې شلېږي، خپل مسلک سره بې تفاوته کېږي، بيا لرې کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یانې د مسلک د پرېښودلو سبب یې کېږي او په دې ډول د یو مسلک او پوهې خاوند د وخت په تېرېدو سره پر یوه عادي شخص اوړي. د مسلک پرېښودل او یا د هغه د پرېښودلو د زیانونو کچه خورا لوړه ده. کوم مسلکي او علمي کادرونه، چې په هېواد کې پاتې وو او بهرته د تګ وسه یې نه درلوده، د هغو اکثره د مسلک د پرېښودلو له امله، د مسلکي کادرونو له لیکې ووتل. په تېرو نظامونو او یا هم په سیاسي جریانونو کې د ځینو علمي او مسلکي کادرونو، د ذهني او عملي برخې اخیستنې له امله هم ډېر مسلکي اشخاص یا مهاجر شول او یا هم له دندې ګوښه کړای شول.

اقتصادي ستونزو او د پیسو انفلاسیون هم د علمي کادرونو او ثابت عایده خلکو نقدي پانګه وتروړله، هغوی یې د پولی، ټک ته کېښول. واکمنو د خپلې بقا لپاره په دې پړاو کې دومره پیسې چاپ کړې، چې ساری به یې نه یوازې زموږ په تاریخ، بلکې د وخت د انډول له مخې ((د نړۍ په تاریخ کې هم نه وي. د ځینو ارقامو له مخې د دې پېر چارواکو په څلورو کلونو کې (۸۰۰۰) ملیارده افغانۍ چاپ کړې، چې سریال نمبر یې په بانک کې شته، پردې سربېره د نورو چاپ شویو پیسو اندازه (۱۷) زره ملیاردو افغانیو ته رسېږي.))[1] ((د دې پېر د

[1] ډاکتر محمد اکبر، هیله مجله، ۱۳۷۲ل کال، ۱ګڼه، ۲۷-۲۸مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت د ۱۳۷۳ل کال بودیجه (۲۳۵) ملیارده افغانۍ ټاکل شوې ده، خو دولت یوازې (۸۰-۹۰) ملیارده افغانۍ عاید ترلاسه کړای شول تر (۵۰۰) ملیارده افغانیو څخه زیات لګښت یې د بودجې د کسر یانې د نوټونو په چاپ پوره کړ))[۲] دې پېر کې پیسې په شمېر نه، بلکې په ټنونو چاپ شوې، د یوې فرضي او اټکلیزې شمېرنې له مخې د دې دورې ټولې چاپ شوې پیسې (تر ۱۳۷۵ تلې پورې) تر سل زره ملیارده افغانیو هم زیاتې کوي، که دا پیسې د افغانستان پر ټول نفوس وېشل شوې وای نو هر افغان ته به په لکونو افغانۍ ور رسېدلې وای، خو د دې پیسو زیاته برخه د جګړې د دوام او د ځاني ګټو لپاره وکارېدله او همدا راز یې د هېواد د وګړو په تېره بیا د ثابت عایده دولتي مامورینو او علمي کادرونو نقدي زېرمه هم له منځه یوړه. په دې پېر کې انفلاسیون تقریباً په سلو کې (زرځله) اوچت شو خو د دولتي مامورینو او مسلکي اشخاصو معاش ایله په سلو کې (۳۰-۳۵) اوچت کړای شو.

دغسې اقتصادي تنګسیا هم د ډېرو تحصیل کړو اشخاصو ژوند خپېټه او تریخ کړ، یا د مسلک او یا هم د هېواد د پرېښودلو ته اړ شول.

---

(۲) دافغانستان د بهرنیو چارو وزارت یو ګزارش، کابل، ۱۳۷۷ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو تحصیل کړو اشخاصو ، دپلوماتانو ، متخصصینو او نورو مسلکي اشخاصو چې په تېر پړاو کې یې په بهرنیو هېوادو او ملګرو ملتو کې د افغانستان په سفارتونو او نمایندهګیو کې کار کاوه، د نوي پړاو په راتګ سره، یو هم بېرته خپل هېواد ته رانغی او تقریباً ټولو په بهرنیو هېوادونو کې سیاسي پناه واخیستله.

د (۱۳۶۵-۱۳۷۱)ل کلونو په بهیر کې افغانستان د بهرنیو هېوادونو په دې ښارونو کې سفارتونه او نمایندهګۍ درلودې:

۱ لندن
۲ روم
۳ پاریس
۴ صوفیه
۵ برلین
۶ بوداپست
۷ وارسا
۸ بلګراد
۹ بن
۱۰ پراګ
۱۱ عدن

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	مسکو
۱۳	هاوانا
۱۴	پیکنګ
۱۵	اولان باتور
۱۶	ادیسه بابا
۱۷	هانوی
۱۸	ډهلي
۱۹	کویټ
۲۰	طرابلس
۲۱	قاهره
۲۲	دمشق
۲۳	جاکارتا
۲۴	ډاکه
۲۵	توکیو
۲۶	تهران
۲۷	انقره
۲۸	ویانا
۲۹	اسلام اباد
۳۰	پیونګیانګ
۳۱	هراري

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۲ بغداد
۳۳ په نیویارک کې د ملګرو ملتونو په سازمان کې د افغانستان نماینده ګي
۳۴ په ژنیو کې نماینده ګي
۳۵ په بمبیي کې د افغانستان جنرال قونسلي
۳۶ په تاشکند کې قونسلي
۳۷ په مشهد کې قونسلي
۳۸ په کراچۍ کې قونسلي
۳۹ په پېښور کې قونسلي
۴۰ په کویټه کې قونسلي[۱]

له دغو نماینده ګیو او سفارتونو څخه سړی اټکل کولای شي چې څومره مسلکي کادرونه او تحصیل کړي اشخاص به په کې مصروف وو، هغوی ټولو له دې نوي پړاو سره د ذهني، فکري مخالفت او په هېواد کې د ګرمې جګړې له امله نورو هېوادونو ته پناه یوړه او په دې ډول افغانستان د یو زیات شمېر هغو دپلوماتانو له لرلو څخه هم بې برخې شو، چې کلونه کلونه یې پرې لګښت کړی و او بیا یې په عملي کار کې یو څه تجربه هم ترلاسه کړې وه.

[۱] د افغانستان کالنۍ، کابل ۱۳۶۶ل کال، (۲۸۱-۲۸۲) مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز په دې پېر کې له بهرنیو چارو وزارت څخه هم (۲۵) تنه کارکوونکي، چې د ماسټرۍ او لېسانس تحصیلي درجې يې لرلې، له دندو څخه ګوښه شوي دي.

سیمه ييزو، ژبنیو، فرهنګي، مذهبي، تنظیمي، سیاسي او ځینو نورو کینه ييزو قصدي هڅو هم، په دې پړاو کې له هېواد نه د مسلکي کادرونو په ایستلو کې اغېز درلود. د کار د اهلو او پوهو کسانو پرځای، پر سیاسي، ژبنیو، توکمیزو او نورو معیارونو د نا اهله کسانو ګومارل، بل هغه لامو، چې ګڼ شمېر روڼ اندي او مسلکي کسان يې مهاجرت ته مجبور کړل.

د دې پېر پر وروستیو دوو کلونو (۱۳۷۳-۱۳۷۴) واکمنو ته له مخالفینو څخه، د کابل ښار ځینې برخې په لاس ورغلې، چې په هغو کې د کابل پوهنتون او طب انستیتیوت هم شامل وو. کابل پوهنتون چې په همدې پړاو کې د کابل د مرکزي برخو د چارواکو او د هغو د مخالفینو له خوا وران او ویجاړ شوی و، يو ځل بیا د سیاسي هدفونو مرکز وګرځېد، واکمنو هڅه وکړه، د پوهنتون د بیا رغونې په برخه کې چې د جګړې په ترڅ کې ورته تر (۵۰) ملیونه ډالرو زیات زیان اوښتی و، يو څه لګښت وکړي. له ځینو پوهنځیو پرته چې ډېر درون زیان ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښتی و ، د پوهنتون د فزيکي بيا رغونې کار تقريباً په سلو کې (۷۵) ترسره شو.

په همدې پړاو کې هڅه وشوه، چې يو شمېر نوي کسان هم د پوهنتون علمي کادر کې شامل شي. په مجموعي ډول په دې پړاو کې د هېواد د محصلينو او استادانو شمېر په دې ډول دی:

((پر ۱۳۷۱ل کال کابل پوهنتون په خپل ورځني ټايم کې (۹۷۷۵) تنه محصلين او مازيگرني ټايم يا شپې پوهنځيو کې (۱۱۰۲) تنه درلودل، اسلامي پوهنتون (۹۰۸) تنه، ننگرهار پوهنتون (۱۵۱۴) تنه، بلخ پوهنتون، (۱۱۲۸) تنه ، هرات پوهنتون (۵۲۵) تنه او کابل پوليتخنيک (۲۸۷۹) تنه محصلين درلودل.

پر ۱۳۷۲ل کال د کابل پوهنتون ټولو محصلينو شمېر (۱۱۲۷۷) تنه، د ننگرهار پوهنتون (۷۴۷) تنه، د هرات پوهنتون (۸۷۴) تنه، د کابل پوليتخنيک (۱۲۱۳) تنه د بلخ پوهنتون (۱۷۱۸) تنه و.

پر ۱۳۷۳ل کال دا شمېر کابل پوهنتون (۱۰۱۷۵) تنه، ننگرهار پوهنتون (۹۸۲) تنه، کابل پوليتخنيک (۱۲۵۲) تنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د بلـخ پوهنتــون (۱۸۱۰) تنــه و.))[۱] د اســتادانو ټــول شــمېر (۷۳۱) تنه و.

پر ۱۳۷۴ل کال کابل پوهنتون د محصلينو شمېر (۵۵۷۱) تنه (ورځ)، (۱۴۰۲) تنـه د شـپې پوهنځيـو، (۱۲۵۲) تنـه د ننگرهـار پوهنتــون، (۹۲۵) تنـه د هـرات پوهنتـون، (۲۹۲۰) تنـه د کابـل پوليتخنيــک، ۱۱۱۲ تنــه د کابــل پيــداگوژۍ د انســتيتيوت محصلين وو.

د هېـواد لـه نورو علمي مرکزونـو څخه کابـل پوهنتـون تـه د واکمنو پاملرنه زياته وه، کېدی شي سياسي لامل په کې زيـات اغېز ولري.

هغـه پاملرنـه چې کابـل پوهنتـون تـه وه، بـل هـېڅ علمـي او روزنيز مرکز ته نه وه، که په ټوليز ډول د دې دورې په باب خبره مطرح کېږي، نو سرې ويلای شي، چې د افغانسـتان پـه تـاريخ کې نه يوازې له سياسي، اخلاقي، اقتصادي او امنيتي پلوه دا دوره يــو ډېــره کرغېړنــه دوره وه، لــه علمــي پلــوه هــم د افغانستان د علمي کادرونو او علمي مرکزونـو لپـاره يـوه تباه کوونکې او وژونکې دوره گڼل کېږي.

---

[۱] سالنامه احصائيوي، ۱۳۷۲-۱۳۷۳کلونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم پړاو

(۱۳۷۵تله- ۱۳۷۸ وری)

دا پړاو پر داسې وخت پیل شو، چې تر دې د مخه څلورنیم کلنې انارشۍ د ټول هېواد د ژوند رګونه نیولي وو. کابل په وینو کې غوټې وهلې او نور ښارونه ورځ پر ورځ پر یوه مړاوي او مړژواندي برخلیک اخته کېدل. د ښارونو، کلیو او بانډو ټول او سېدونکي، د لوټ، تالان، بدلمنۍ، جګړې، وژنې او ورانۍ له ګوزارونو څخه ستړي شوي او تر پوزې راغلي وو، ټول د یو ژغورندویه الهي ځواک په هیله وو. د ډېرو په سترګو یوازې تیاره ښکارېدله او د رڼا څرک نه لګېده. په پای کې داسې یو ځواک پیدا شو، چې پخواني ټوپکیان یې ټول له یوې مخې پسې په مخه کړل، له کلیو او ښارونو یې وشړل او وسلې یې ترې راټولې کړې. د ۱۳۷۵ل کال د تلې پر ۵ نېټه دې ځواک د کابل پخوانۍ جنجالیزه اداره راوپرځوله او خپله د واک پر ګدۍ کېناست. خلک چې له جګړو بې حده زیات ستړي شوي وو، د نوي ځواک راتګ او بري ته یې هر کلی ووایه! نوي ځواک که هر څومره سوله او امن ټینګ کړل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک يې د وېرې او ډار له څپو څخه ډاډمن او ارام حالت ته راوګرځول، خو دا ارامي له يو لړ داسې بنديزونو سره مله شوه، چې ورو ورو د ډېرو خلکو د ذهني ستړيا سبب شوه. له مذهب نه يو بل ډول ځانګړي تعبير، د سياسي افکارو څارنه، د ازاد فکر د وزرونو تړل، ډول ډول بنديزونه او نور فشارونه د دې سبب شول، چې د واکمنو او تر حکم لاندې اشخاصو، په تېره بيا د پخوانيو دولتي کارکوونکو ترمنځ يو ډول واټن څرګند شي. د دې پړاو په بهير کې يو ځل بيا د ښار تحصيل کړي قشر يوه ډله مهاجرت ته اړ شوه او د ډول ډول بنديزونو تاب يې رانه وړای شو. په دې دوره کې پر ښځينه تحصيل کړي او تحصيل کوونکي قشر د لګول شوي بنديز له امله ډېرو خپله دنده له لاسه ورکړه او نورې يې له تحصيل څخه (پر دې مهال) بې برخې شوې، ويل کېږي چې تر دې دورې دمخه په ټول دولتي جوړښت کې د ښځينه کارکوونکو شمېر تر ۴۰ زرو تنو پورې رسېده. سره له دې چې ښځو ته هماغه پخوانی معاش ورکول کېږي، د دې کتاب د چاپ پر مهال معاش ورکول کېده خو وروسته بيا پرې دا معاش هم بند شو. خو د چټک انفلاسيون په وجه د هغو د معاش ارزښت په نشت حساب دی. هغه تحصيل کړې ښځې، چې د ازاد ښاري کلتور په رڼا کې يې خپل ژوند اوډلې او عيار کړی و، له دې نويو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنديزونو سره يې کلتوري او ذهني پيوستون رانغی او د هېواد پرېښودو ته اړې شوې. دغه راز په دې بهير کې واکمنو په پخوانيو دولتونو کې د ځينو مامورينو او دولتي کارکوونکو د دريغ پلټنه هم پيل کړه او هم يې د ځينو اشخاصو او مسلکي کادرونو فکري لوري او د تحصيل ځايونه وڅارل او په نښه کړل. د دې ترڅنګ چا چې په تېرو کمونيستي رژيمونو کې، په هر نامه کوم ستاينليک يا مډال اخيستی و، د هغو څارنه هم وشوه، هغه شمېر تحصيل کړي اشخاص چې د تېرو نظامونو له خپو نه په يو نه يو ډول تر دې دمه په خپلو ځايونو کې پاتې وو، يو ځل بيا له ګواښ سره مخامخ شول. په دې ترڅ کې اکثره وزارتونه وپلټل شول او هغه کسان، چې له نويو وضع شويو مادو څخه په يوه هم برابر نه وو، د ((نامطلوب)) په نامه له خپلې دندې ګوښه شول، په اکثرو وزارتونو کې دا کار وشو، خو په لويه څارنوالۍ او عدليه وزارت کې د دې تصفيې کچه ډېره زياته وه. په بهرنيو چارو وزارت کې (۳۴) تنه کارکوونکي، چې دوکتورا، ماستري او لېسانس ډيپلومونه يې لرل، له خپلې دندې منفک شول. د لوړو زده کړو له وزارت څخه د لوړو زده کړو د موسسو (۱۱۷) تنه استادان نامطلوب وګڼل شول، چې په دې کې (۵۳) تنه د کابل پوهنتون استادان وو. وروسته بيا پر دې ((نامطلوبو)) کسانو يو ځل بيا غور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشو، چې د کابل پوهنتون له (۵۳) نامطلوبه کسانو څخه (۲۸) بېرته ((مطلوب)) او (۲۵) نامطلوب وګڼل شول او له دندې ګوښه کړای شول. په دې موده کې د کابل پوهنتون د محصلینو شمېر تقریباً (۳) زرو تنو ته رسېده. د همدې پېر د دوو کلونو د فارغانو شمېر هر کال تقریباً (۴۰۰) تنو ته راټیټ شو. ځینو استادانو له سیاسي او فکري کیس پرته، خپله له پوهنتون سره علاقه وشلوله. پر دې کلونو په ځینو ولایتونو، لکه کندهار، ننګرهار، هرات او بلخ کې هم پوهنتونونه فعال وو. له طب او پیداګوژۍ پرته پر ۱۳۷۲ل کال د ننګرهار پوهنتون استادانو، محصلینو او ځانګو شمېر په لاندې ډول دی.

ګڼه	پوهنځي	استادان	محصلین	څانګې
۱	انجنیري	۱۵ تنه	۲۰۰ تنه	۳
۲	کرنه	۲۰ تنه	۸۷ تنه	۳
۳	تعلیم او تربیه	۱۸ تنه	۴۷ تنه	۳
۴	ادبیات	۱۴ تنه	۲۸ تنه	۳
۵	اقتصاد	۱۲ تنه	۹۴ تنه	۲
۶	شرعیات	۱۸ تنه	۵۲ تنه	۳
۷	وترنري	۳ تنه	۷۲ تنه	۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

((پر دې کال ننګرهار پوهنتون له طب او پيداګوژۍ پرته (۱۰۵) تنه استادان، ۶۲۲ تنه محصلين او ۲۱ ځانګې لرلې او له ۱۳۵۷ل کال راپه دېخوا يې په ټوليز ډول (۲۳۳۶) تنه انجنيران، متخصصين، ښوونکي او ديني عالمان ټولنې ته وړاندې کړي دي.))[1]

پر ۱۳۷۷ل کال د ننګرهار پوهنتون دوه تنه استادان هم ووژل شول او له دې سره د پوهنتون د استادانو يوه ډله پېښور ته مهاجره شوه، چې ځينې يې بېرته ستانه شول او ځينې يې پاتې شول.

په دې پړاو کې د افغانستان په دولتي جوړښت کې يو چورلټ شکلي بدلون پېښ شو. مسلکي او حرفه يي زده کړې په دولتي جوړښت کې د ګومارنې او په تېره بيا په لوړو پوستونو کې د تقرر عامل ونه ګڼل شوې، بلکې په دولتي چارو کې د استخدام تګلوری او واک په يوه مشخص فکري ګروپ پورې وتړل شو. داسې ښکاري چې تر عمومي مديريت پورې ټول لوړ پوستونه د همدې ځانګړې ډلې د غړو او يا هم د هغې د نږدې پلويانو لپاره مختص شوي دي. په يوه دولت کې د دوو ډولونو معاشونو دود بدل، چې د افغانستان په ټول دولتي جوړښت کې يې بېلګې نه شته، هم د عامو دولتي

[1] پوهاند غونچه ګل حبيب ساپی، ننګرهار مجله، ۱۳۷۷ل کال، ۴ګڼه، ۲۲ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکوونکو، په تېره بیا د مسلکي کادرونو او واکمنو ترمنځ د زړونو او ذهنونو فاصله زیاته کړه. ذهني، ذوقي، سلیقه یي بندیزونه او دغه راز وچ حاکمیت هم په دې پړاو کې د مسلکي کادرونو د فرار بل عامل و.

د هېواد په داخل کې د مسلکي کادرونو فرار او تېښتې او نورو ډول ډول نیمګړتیاوو سره سره په دې پړاو کې اساسي او بنسټیز کار دا وشو، هغه سیمې چې د دې مشخص تحریک په لاس کې کېوتې، هلته بشپړ امن تامین شو او له امن سره په لومړي ګام کې په بشپړه توګه د هېواد د فزیکي ویجاړۍ مخه ونیول شوه او همدا راز د بیا رغونې او زرغونولو کار هم ورو ورو پیل شو. د ۱۳۷۱-۱۳۷۵ پړاو په بهیر کې په ټول هېواد کې داسې یو لوټ او تالان ګډ و، چې که تراوسه یې دوام موندلی وای، نو په ټول هېواد او په تېره بیا په کابل کې به هېڅ هم پاتې نه وو، خو د پنځم پړاو واکمنو ستر انساني او هېوادني رسالت ترسره کړ، د هېواد د تجزیې خطر یې پر او سمهال محوه او یا هم ډېر کمزوری کړ او په نیول شویو سیمو کې یې د نورې ورانۍ او ویجاړۍ مخه ونیوله. په همدې وجه د دې پېر په بهیر کې ګڼ شمېر افغان مهاجرین له پاکستان او ایران څخه بېرته خپل هېواد ته ستانه شول. په ستنو شویو افغانانو کې د تحصیل کړو افغانانو شمېر خورا لږ دی، اکثره لوستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانانو د خپل هېواد پرځای، نورو هېوادونو ته مخه کړه او په دې ډول د ټولې غمیزې په بهیر کې د نړۍ یو زیات شمېر هېوادونو کې مېشته شول. اوس به د نړۍ ډېر کم هېوادونه پیدا شي، چې هلته دې افغانانو د خپل ژوند د پاتې برخې د تېرولو لپاره سر نه وي ښکاره کړی، خو په ټولیز ډول له هغو هېوادونو څخه چې ګڼ شمېر افغانانو ورته پناه وروړې ده د دغو هېوادونو نومونه اخیستلای شو: پاکستان، ایران، هالند ،فرانسه، ډنمارک، استرالیا ، ناروې، سویډن، سویس، ایټالیا ، بلجیم، هندوستان، کاناډا ،امریکا ځینې عربي هېوادونه، ترکیه، چک، سلواک، نوی زیلانډ د پخواني شوروي ځینې جمهوریتونه او داسې نور هېوادونه. د یادونې وړ ده چې دې هېوادونو ته اکثره تحصیل کړو افغانانو پناه وړ وړې ده او ځینو یې بیا خپلې کورنۍ هم له ځان سره وړې دي. د یو تحصیل کړي افغان عبدالمالک بېکسیار په وینا ، چې په ډنمارک کې اوسېږي، لږ تر لږه ډنمارک ته تراوسه پورې (دوه زره) افغانانو پناه وروړې ده، په دې دوه زره کسانو کې د اټکل له مخې تر (۵۰۰) تنو پورې انجنیران، ډاکتران او په بېلو بېلو څانګو کې د لوړ تحصیل خاوندان دي.

د نړۍ په اکثرو هېوادونو کې د غمیزې له پیل نه تراوسه پورې د مېشتو افغانانو د دقیق شمېر جاج معلوم شوی نه دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې لا اوس هم افغانان د ورتګ په حال کې دي او يا هم لـه يو هېواد څخه بل هېواد ته ځي او د تحول په حال کې دي، خو د ملګـرو ملتــو اداري UNHCR لــه (۱۹۸۰-۱۹۹۹) پــورې پــه پاکستان، ايران، هند، روسيې او د منځنۍ اسيا په هېوادونو کې د افغان مهاجرينو هغه شمېر خپور کړی، چې لـه دوی سره په بېلابېلو ختونو کې ثبت شوي دي. د دې شمېر څرنګوالی په دې ډول دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال	پاکستان	ایران	هند	روسیه	قزاقستان	گرجستان	تاجکستان	ترکمنستان	ازبکستان	تول
۱۹۸۰	۴۰۰،۰۰۰	۲۰۰،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	_	۶۰۰،۰۰۰
۱۹۸۱	۱،۴۰۰،۰۰۰	۵۰۰،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	_	۱،۹۰۰،۰۰۰
۱۹۸۲	۳۷۵،۰۰۰	۸۰۰،۰۰۰	۳،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۳،۱۷۸،۰۰۰
۱۹۸۳	۲،۷۰۰،۰۰۰	۱،۲۰۰،۰۰۰	۴،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۳،۹۰۴،۰۰۰
۱۹۸۴	۲،۸۰۰،۰۰۰	۱،۵۰۰،۰۰۰	۵،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۴،۳۰۵،۰۰۰
۱۹۸۵	۲،۹۰۰،۰۰۰	۱،۸۰۰،۰۰۰	۶،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۴،۷۰۶،۰۰۰
۱۹۸۶	۲،۷۰۰،۰۰۰	۲،۰۰۰،۰۰۰	۶،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۴،۷۰۶،۰۰۰
۱۹۸۷	۲،۸۷۸،۰۰۰	۲،۲۲۱،۰۰۰	۶،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۵،۱۰۵،۰۰۰
۱۹۸۸	۳،۱۵۶،۰۰۰	۲،۷۰۰،۰۰۰	۵،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۵،۸۶۱،۰۰۰
۱۹۸۹	۳،۲۵۵،۰۰۰	۲،۹۰۰،۰۰۰	۵،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۶،۱۶۰،۰۰۰
۱۹۹۰	۳،۲۷۲،۰۰۰	۲،۹۴۰،۰۰۰	۸،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۶،۲۲۰،۰۰۰
۱۹۹۱	۳،۱۸۵،۰۰۰	۳،۰۰۰،۰۰۰	۱۲،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۶،۱۹۷،۰۰۰
۱۹۹۲	۳،۰۷۷،۰۰۰	۲،۹۰۰،۰۰۰	۱۰،۰۰۰	_	_	_	_	_	_	۵،۹۸۷،۰۰۰
۱۹۹۳	۱،۶۲۷،۰۰۰	۲،۷۰۰،۰۰۰	۱۱،۰۰۰	۱۲،۰۰۰	_	_	_	_	_	۴،۳۵۰،۰۰۰
۱۹۹۴	۱،۴۷۷،۰۰۰	۱،۸۵۰،۰۰۰	۲۴،۰۰۰	۱۶،۰۰۰	_	_	_	_	_	۳،۳۶۷،۰۰۰
۱۹۹۵	۱،۰۵۳،۰۰۰	۱،۶۲۳،۰۰۰	۲۲،۰۰۰	۱۷،۰۰۰	_	_	_	_	_	۲،۷۱۵،۰۰۰
۱۹۹۶	۱،۲۰۰،۰۰۰	۱،۴۲۰،۰۰۰	۲۰،۰۰۰	۱۹،۰۰۰	۲،۰۰۰	۱،۰۰۰	۱،۰۰۰	۲،۰۰۰	۳۰،۰۰۰	۲،۶۹۵،۰۰۰
۱۹۹۷	۱،۲۰۰،۰۰۰	۱،۴۰۰،۰۰۰	۱۹،۰۰۰	۲۰،۰۰۰	۲،۰۰۰	۱،۰۰۰	۱،۰۰۰	۲،۰۰۰	۳۰،۰۰۰	۲،۶۷۵،۰۰۰
۱۹۹۸	۱،۲۰۰،۰۰۰	۱،۴۰۰،۰۰۰	۲۰،۰۰۰	۱۷،۰۰۰	۲،۰۰۰	۱،۰۰۰	۲،۰۰۰	۱،۰۰۰	۳،۰۰۰	۲،۶۷۵،۰۰۰
۱۹۹۹	۱،۲۰،۰۰۰	۱،۴۰۰،۰۰۰	۲۴،۰۰۰	۱۶،۰۰۰	۴۰۰	۶۰۰	۳۶۰	۱۰۰	۳۷۰۰	۲،۶۴۹،۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روسیه کې (۱۲۰۰۰) تنه افغانانو یوازې سیاسي پناه غوښتې ده، خو اټکل (۱۵۹) زره ته افغانان د روسیې په فیډریشن کې اوسېږي.[۱]

په ټولیز ډول د دې پړاو په باب سړی ویلی شي، چې دا دوره هم لکه ځنګه چې ځینې تحصیل کړي او مسلکي کادرونه او فني کارکوونکي په کې ((نامطلوب)) وګڼل شول، همداسې د هېواد تحصیل لرونکي قشر ته ((نامطلوبه)) دوره وه. په دې دوره کې د روزنیزو، ښوونځیو او نورو کلتوري مرکزونو د ودانیو فزیکي اعمار ته زیان ونه رسېده او د هغو د ساتنې هڅه وشوه، خو البته ځینې ښوونځي، روزنیز او علمي مرکزونه له مشخص مرام، نصاب او تګلارې څخه واړول شول او د یو بل ډول درسي نصاب تابع شول. د درسي نصاب ګډوډول، یوه هغه ستره روزنیزه او ښوونیزه ستونزه ده چې په تېرو کلونو کې زموږ د هېواد تعلیمي سیستم ورسره لاس او ګرېوان و او په نړدې راتلونکي کې هم د یو واحد معیاري تحصیلي او تعلیمي نصاب رامنځته کېدل یو ستونزمن کار ښکاري. ۱۳۷۵-۱۳۷۸ کلونه د هېواد د زیاتې برخې لپاره د امن او سولې په برخه کې بریاوې، خو د روزنیزو چارو په برخه کې نیمګړتیاوې او ان پر شاتګونه لري.

---

[۱] Afghan Refugee Bulletin, UNHCR, February ۱۹۹۹, Page ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارزښتونو کمزوري کېدل او د فرار ګړندي کېدل

افغانستان ته د تېرو دوو لسیزو په ترڅ کې ډول ډول درانه زیانونه اړول شوي دي. د ټولنې کلتوري استحکام او ارزښتونو ته هم دومره زیانونه ور واړول شول، چې ډېرې برخې یې کمزورې شوې، ځینې یې کم ارزښته او ځینې یې وپاشل شوې. د غمیزې په لومړي پړاو کې د یو فکر او عقیده یې معیار له مخې دواړو غاړو جګړې ته ملا وتړله. ذهني جګړه په ګرمۍ پیل او ورپسې فزیکي جګړه توده شوه. په لومړي پړاو کې دواړو غاړو د خپل فکري ښوونځي تر سیوري لاندې ځان حق په جانب ګاڼه او تر یو ډول روانې ډاډ لاندې یې جګړې ته دوام ورکاوه. په دې پړاو کې چې څه تحصیل کړي اشخاص هېواد پرېښودلو ته اړ شوي وو، نو زیاتره په پاکستان او ایران کې مېشته وو، یو ډېر کم شمېر یې نورو هېوادونو ته پناه ور وړې وه. د شوروي په یرغل سره، چې ځپې ځپې افغانان او په هغو کې تحصیل کړي اشخاص پاکستان او ایران ته مهاجر شول، نو بیا هم د جګړې، قربانۍ او د هېواد د خپلواکۍ روحیه ډېره پیاوړې لا څه چې اورنۍ شوه. خپل هېواد او اسلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره مینه په څپو وه او هغو ته ټول په ډېر لوړ ارزښت یاني د ژوند د قربانۍ په بیه قایل وو، ځکه نو د پردیو پر وړاندې د افغانانو د مبارزې مورچل له فکري، رواني او عقیده یي پلوه ډېر غښتلی و. په دې پېر کې هم، افغانان د نړۍ په ډېرو هېوادونو کي خواره شول، د خورېدو یو علت یې هم دا و، چې اکثرو جهادي تنظیمونو هلته دفترونه پرانیستي وو او د شوروي پر ضد، د مبارزې لپاره د مرستو راټولولو په لټه کې وو. ډېر کم شمېر افغانان په دې نیت ورغلي وو، چې هلته دایمي پناه واخلي او د هغه ځای تابعیت ومني.

اکثرو افغانانو ته دا خبره ښېخي شرم او ننګ ښکارېده چې څنګه خپل قومي او ملي هویت پرېږدي او د بل هېواد تابعیت ومني، سره له دې چې پر هغه وخت د زیاتو تحصیل کړو او ان عادي افغانانو لپاره د دې خبرې امکانات وو، چې دوی د همغو لویدیزو هېوادونو په لګښت هلته لاړ شي او بیا هلته ومنل شي. دا سې انګېرل کېږي، چې لویدیزوالو دا ګڼله، چې د شوروي تر وتلو وروسته باید واک دا سې یوې ډلې یا اشخاصو ته ولېږدول شي، چې د لویدیځ پلویان وي. نو له دې کبله یې زیات شمېر تحصیل کړو افغانانو ته خپله غېږه خلاصه کړې وه او د پناه امکانات یې ورته برابر کړي وو. هغوی غوښتل چې له همدغو افغانانو څخه په راتلونکي کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت جوړولو د عملي ځواک په توګه ګټه پورته کړي. هغه وخت دا فکر او اټکل نه کېده، چې شوروي اتحاد دې په دې بڼه وپاشل شي او بیا دې دومره ذلیل شي، چې د خپل ځان د راټولولو وس دې هم پیدا نه کړي او افغانستان دې خپل هغه پخوانۍ سیاسي او پوځي ارزښت بایلي.

سره له دې چې پر دې وخت د یاد وړ افغانان لویدیځ ته مهاجر شول، خو اکثرو د خپل هېواد د ازادۍ لپاره شپې او ورځې شمېرلې او له رواني او فکري پلوه په دې فکر کې نه وو، چې دوی به په لویدیځ کې پاتې کېږي او د هېواد راتلونکي شرایط به د دوی د راتګ مخه نیسي او یا به هم داسې حالت راځي، چې د دوی هغه پخوانۍ ولولې مړاوې او ځینې نور ارزښتونه کمزوري کړي.

په بل پړاو کې چې د شوروي لښکرې له افغانستان څخه وایستل شوې، د جګړې عقیده یې لورۍ هم ورو ورو بدلېده او هغه پخوانی ځواک او جوش یې ورو ورو له لاسه ورکاوه. خو دې پېر کې بیا هم لویدیځ ته د تحصیل کړو اشخاصو د بهیر لړۍ تمه نه شوه. پاکستان د دې ډول اشخاصو د تګ لپاره مناسب ځای و، له همدې ځایه اکثرو افغانانو غرب ته پناه یووړه، په دې پېر کې هم ځینو هغو روڼ اندو تحصیل کړو اشخاصو چې پخوا یې د ((کمونستي نظام)) پر ضد جګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوله، ورو ورو یې هغه پخوانۍ ولوله او رواني ډاډ کمزوري کېدل، نو ځکه خو له یو سترې ژوند ځخه د یو ارام ژوند په لټه کې شول. د فزیکي ارامتیا لپاره ورته نو تر لویدیزو هېوادونو نوره غوره ټولنې په نظر نه ښکارېدې.

سره له دې چې عقیده یې او کلتوري جوړښت یې د هغو ټولنو تر وګړو هم افراطي بڼه لرله، چې دوی یې پرضد جګړه کوله. پر دې ټولنو واکمن فکري تګلوری او کلتوري فضا نه یوازې دا چې د افغاني ټولنې له عقیده یي جوړښت او کلتوري رغښت سره اړخ نه لګاوه، بلکې دواړه سره په رنګ او مانا کې تضاد هم لري. پر دې وخت چې کومو سیاسي تحصیل کړو اشخاصو غرب ته پناه یوړه نو هغوی پر خپل ایډیال نظام او د هغه پر بري بې باوره شان ښکارېدل او یا هم کېدی شي وویل شي، چې د شعار او عمل ترمنځ یوه تېر ایستونکې پرده موجوده وه او د عام ولس د ذهن او سترګو لید تر دې پردې اخوا د واقعیت د لیدلو ځواک نه درلود.

په څلورم پړاو کې چې د کابل د پخواني نظام د تخت تخته واړول شوه، په اصطلاح نوی ((اسلامي نظام)) رامنځته شو، نو د دې نوي نظام د ناوړه کړنو په نتیجه کې ټولو هغو عقیده یي او ملي ارزښتونو ته زیان واوښت، چې (۱۴) کاله زموږ ولس د هغو د ګټنې لپاره جګړې او مبارزې ته هڅول شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام په نوم داسې اسلام ضد کارونه وشول، چې چا يې تصور هم نه کاوه، دې سره هم د جګړو له وېرې او هم د پښتنو حسابونو د تصفيې له اړه، د پښتو حکومت ګڼ شمېر کادرونه او نور علمي اشخاص، له افغانستان څخه ووتل او لويديځ ته يې د پښتو حکومت د غړو او کار کوونکو په توګه پناه يوړه. تر دې د مخه چې به څوک لويديځ ته تلل، نو د سياسي کيس د منلو وجه به يې له کمونستي رژيم سره د مخالفت مساله وه، خو تر دې وروسته له بنسټپالو سره مخالفت او وېره د منلو عامل وګرځېد. کمونيزم پلوه اشخاصو کې داسې کسان هم شته، چې پر خپل وخت يې زموږ د بېر هېوادوال د ((امپرياليزم)) د ګوډاګيانو، زامنو او لاسپوڅو په نامه له دندو ګوښه کړي، زنداني کړي، توهين کړي او وژلي دي. تر ۱۳۷۱ل کال وروسته د جګړو پرله پسې دوام د ښارونو لوټونه، ورانونه او عامه وژنه د دې سبب شول چې پښتو جهادي تنظيمونه هم خپل پښتو حيثيت او ارزښت بايلي.

پر دې وخت ټول هغه ارزښتونه، چې په تېرې لسيزې کې زموږ د ولس دواړه خواوې د هغو د ساتنې او پالنې لپاره جګړې کې راښکېل شوې وې، له منځه لاړل، په دې پړاو کې نور په لويديځ کې د پښتو ((مجاهدينو)) په اند ول دې نويو ((ملحدينو)) ته هلته د منلو شرايط اسانه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ستونزې هم ورځ پر ورځ دومره زیاتېدې، چې ډېر کسان یې د دې ته مجبوروړل، چې لویدیزو هېوادونو ته پناه یوسي. دا سې کسان هم پر دې وخت لویدیځ ته د تګ پر لاره لیدل شوي، چې پخوا یې تصور هم نه کاوه.

د دې پړاو په بهیر کې په لکونو افغانان نورو هېوادونو ته مهاجر شول. وروسته وروسته چې شرایط نور هم سخت شول او په هېواد کې د خدمت ټول امکانات تر ډول ډول ګردونو لاندې راغلل او د محوه کېدو تر بریده ورسېدل، نو ډېرو افغانانو په ځانګړي ډول تحصیل کړو اشخاصو ته ښکاره ده چې پاتې نه شو.

پر راوروستو وختونو لویدیزو هېوادونو ته د تګ شرایط ډېر سخت شول، خو بیا هم ورتلونکو افغانانو ډول ډول ستونزې وزغملې او د خپلې شخصي پانګې او یا هم په لویدیځ کې د خپلو دوستانو په مالي مرستې یې ځانونه هلته ورسول او دا لړۍ لا دوام لري. دا چې د دې افغانانو مهاجرت افغانستان ته څومره زیان دی او که نه؟ ایا دا خلک به بېرته خپل هېواد ته راشي او که نه؟ په دې باب به وروسته یو اټکلیز نظر وړاندې کړو.

دې پورتنیو ګڼو لاملونو زموږ د هېواد زیات تحصیل کړي اشخاص او علمي کادرونه مهاجرت ته اړ کړل، اوس د هېواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر علمي، هنري، روزنيز او ښوونيز مرکز نه زيات شمېر علمي او خپل ضروري پرسونل کډه کړې ده. موږ به دلته د هېواد د دې ډول علمي، فرهنګي او هنري مرکزونو له جملې څخه پر يو يا څو مرکزونو او د تللو علمي کادرونو پر څومره والي لږه رڼا واچوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان راډيو ټلويزيون

د نورو فرهنګي، هنري او روزنيزو مرکزونو ترڅنګ د افغانستان راډيو او ټلويزيون ته هم ډېر زيانونه اړول شوي دي. له **۱۳۵۷** کال نه تر **۱۳۷۱** کال پورې د افغانستان د راډيو او ټلويزيون په بېلابېلو برخو کې زيات پرمختګونه او بدلونونه رامنځته شوي وو. په دې دوره کې راډيو او ټلويزيون څه فزيکي زيانونه او د ويجاړېدو ګوزارونه نه وو ليدلي. پر کابل سربېره په يو شمېر ولايتونو کې هم راډيويي او ټلويزيوني دستګاوې فعالې او د نصبېدو په حال کې وې، خو بيا هم د واکمن سياسي فکر او د هغو د ځينو چلندونو له امله راډيو ټلويزيون، خپل ځينې تخنيکي پرسونل له لاسه ورکړ. پر **۱۳۷۱** کال، چې پر کابل او ټول هېواد کومه وبا خپره شوه، نو د هغې په ترڅ کې راډيو ټلويزيون هم بې شمېره زيانونه وزغمل. په مجموعي ډول د راډيو ټلويزيون ټولو برخو او تاسيساتو د **۳۰۰** مليونو ډالرو په شاوخوا کې زيان زغملی دی. د پرسونل له مخې هم په دې دوره کې د راډيو ټلويزيون ګڼ شمېر ويندويان، ژورناليستان، تخنيکي کارکوونکي، انجنيران او هنرمندان مهاجرت ته اړ شول، ورپسې د **۱۳۷۵** ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال د تلې د شپږمې نېټې بدلون راغی، دې سره ټلویزیون چورلټ بند شو او پاتې پرسونل یې هم څه منفک او څه هم مهاجر شو. په دې دوره کې بیا هم راډیو ټلویزیون د پرسونل له مخې ډېر زیات زیانونه څکه وزغمل چې نویو قوانینو کې هغو ته د فعالیت هېڅ ځای پاتې نه و، په ځانګړي ډول سندرغاړو او د ځینو برخو هنري پرسونل ته. د ۱۳۷۸ ل کال په پیل کې د راډیو ټلویزیون ځینو کارکوونکو په دې تېرو بېلابېلو دورو کې د پرسونل له پلوه د راډیو ټلویزیون د ضایعاتو فیصدي دا ډول ښودلې ده:

له ۱۳۵۷-۱۳۷۱ ل کال پورې، په راډیو او ټلویزیون کې ۷۰ په سلو کې ویندویان، ۷۰ په سلو کې د موسیقۍ هنرمندان، ۸۰ ٪ ژورنالیستان، ۹۰ ٪ د تیاتر هنرمندان او ۹۰ ٪ تخنیکي پرسونل پاتې و او نور یا زنداني شوي، یا یې دنده خوشې کړې، یا مهاجرت ته اړ شوي او ځینې یې مړه شوي هم دي.

له ۱۳۷۱-۱۳۷۵ پورې ۱۰٪ ویندویان، ۲۰٪ تیاتر هنرمندان، ۱۰٪ موسیقۍ هنرمندان، ۲۰٪ ژورنالیستان او ۱۰٪ تخنیکي پرسونل پاتې وو او نورو راډیو ټلویزیون کې دنده خوشې کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ۱۳۷۵ څخه تر ۱۳۷۸ کال پورې ۳٪ ویندویان، ۲٪ تیاتر هنرمندان، ۵٪ ژورنالیستان او ۳٪ تخنیکي پرسونل پاتې وو او نور ضایعات لري.

دلته به د راډیو ټلویزیون د تخنیکي، هنري او ژورنالیستیک پرسونل د ځینو مشهورو اشخاصو نومونه واخلو، چې په دې تېرو پړاوونو کې یا منفک شوي، یا یې راډیو تلویزیون پرې ایښی او یا مهاجر شوي دي.

ویاندان (نطاقان)

۱- سیف الرحمن ابراهیم خېل	۱۱- کریمه طهوري	۲۲- عبد الطیف ستانیکزی
۲- غلام نبي پاکتین	۱۲- ذکیه کهزاد	۲۳- محمدا غا الکوزی
۳- سهیلا حسرت ناظیمي	۱۳- زیبا خادم	۲۴- حسیب خاورې
۴- ثریا خادم	۱۴- عبدالغفور ویاند	۲۵- لطیفه کبیر سراج
۵- تورپېکۍ خادم	۱۵- سید افضل اکبر	۲۶- نفیسه محمود
۶- رشاد بهیر	۱۶- ډاکتر حسن شینواری	۲۷- شریفه شریف
۷- عبدالله شادان	۱۷- محمد عارف همدم	۲۸- مینه بکتاش
۸- سیما شادان	۱۸- عنایت شریف	۲۹- لطیفه قریشي
۹- ډاکتر حیدر یوازې	۱۹- عبدالهادي شکور	۳۰- فریده پاکتین
۱۰- فریده انوري	۲۰- وکیل احمد ابوي	۳۱- گل جان انند
	۲۱- خطاب عمر	۳۲- انیسه لطیف
۳۳- مستوره شال (په	۴۲- قاسم یوسفزاده	۵۳- نیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښور کې مړه شوه)	۴۳- آمنه ځیرک	۵۴- عبدالوهاب شادان
۳۴- فریده هوډ	۴۴- قمر سید	۵۵- اقلیما مخفي
۳۵- نصیر سهام	۴۵- نجیب جان نصیر	۵۶- مقدسه مخفي
۳۶- عبدالقدوس تندر	۴۶- نجیب یوسفزاده	۵۷- مسعود خلیلي
(په جرمني کې مړ شو)	۴۷- حامد نوري	۵۸- مسعود مجروح
۳۷- قمرسید	۴۸- علي محمد	۵۹- لطیف جلالي
۳۸- نجیبه حیدر	صادقیار	۶۰- سلام جلالي
۳۹- شریفه پاڅون	۴۹- پروین ملال	۶۱- ظاهر توتاخېل
۴۰- بصیر امین زاده	۵۰-پروین هاشم منصور	
۴۱- هاشم پکتیانی (په	۵۱- تاج محمد اکبر	او ځیني نور
پېښور کې ووژل شو)	۵۲- نبیله همایون	

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرغاړي او هنرمندان

ظاهر هویدا	فرهاد دریا	وحید قاسمي
رحیم بخش	عبدالله شادکام	مهوش
هماهنګ	فیض کاریزي	سلما
احمدولي	سیف الدین	رحیم جهاني
هنګامه	شبېرغزنوي	حیدرسلیم
رخشانه	اسد بدیع	حسین ارمان
ژیلا	جاوید الهي	قاسم لوګری
مېرمن پروین	رحیم مهریار	سلام لوګری
ژینوس	پرستو	ګلزمان
ایوب	مرجان	حکیم نور اکاخېل
نعمت الله	رعنا	سیدعلم
قمرګله	مرین	سحرګل
احمدشاکر	سیما ترانه	شاه ولي
عبدالله مقري	سلیم بخش	افسانه
منګل	قاسم بخش	الفت هروي
نغمه	وکیل روف	یونس
ځلاند	عبدالحمید کندهاری	وجیهه رستګار
سهیلا ځلاند	ظاهر چاریکاری	فرید رستګار
سارا ځلاند	مختار مجید	امیرجان صبوري
حامد شکران	وحیدصابري	ظاهر شباب
ګلشن	منور (په پېښور کې	غوث زلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزیزه افغان
اسمعیل پیروز
نورجهان
زمان شوقي
بېلتون
ناشناس
الفت اهنګ
الطاف حسین
اکبرنېکزاد
استاد صابر
استاد شیدا
میا شیدایي
استاد موسی قاسمي
حفیظ الله خیال
ریحان
خالو شوقي
رشیده ژاله
نادیه
ریتا وږمه
شاه محمد کندهاری
سید محمد کندهاری
دین محمد
مرتضی فرحتیار
عبدالاحد میهن یار

مړ شو)
خیرمحمد خندان
او ځیني نور...

نور کارکوونکي:

غلام حسن نیر
ضیا احمد جاهد
عبدالله افاقي
عبدالغني مهم
عزیز ایشانزاده
اصغر افضلي
نیازمحمد بنایي
حبیب الله تخاري
اسحق ایماقي
عزیز اسوده
وحید صمدزی
شهسوار سنګروال
ګل احمد ذهاب
سید جان ملال (په پېښور کې مړ شو)
زلمی بابا کوهي
انجنیر لطیف
لطیف بهاند

ناصر طهوري
عبدالله غمخور
پروین ملال
شکریه رمل
شکریه عمر
داود فاراني
نورجهان فاراني
شفیقه بشارت
پرتونادري
عبدالحی عابر
نجیب الله ساکب
حسین هدی
غلام حسین فعال
جلال نوراني
عرب شاه مموزی
لطیف ناظمي
فوزیه عظیمي
عبدالوهاب مددي
نورمراد
محمد انور وفا
نورمحمد صدیقي
اسدالله ساپی
امین نوابي
حمید پژمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

احد ژوند	اسمعیل فروغي	ظاهر طنین
احد پیغام	محمد سرور انوري	عبدالواحد نظري
شبراحمد پیغام	عایشه جلالي	اقا سعید نسیان
عبدالغفور اميني	صدیق توخی	
محمد حسن میرزی	عزیز رؤف	او ځینې نور

د دې ترڅنګ د ولایتي راډیوګانو او ټلویزیونونو ضایعات هم خورا زیات دي. پر سندرغاړو، نطاقانو او خبریالانو سربېره د راډیوګڼ شمېر ممثلین، لکه حاجي محمد کامران، منان ملګری، ف. فضلي، ف عبادي، بایقرا او نور په لسګونو هم، فرار او هېواد پرېښودو ته اړ شوي دي. دغه راز د افغان فلم کارکوونکي او د سینما مشهور لوبغاړي او نور تخنیکي پرسونل د تېرو شلو کلونو، په تېره بیا د راوروسته (۱۳۷۱-۱۳۷۲) کلونو په بهیر کې مهاجرت ته اړ شوي دي. له دې کسانو څخه یو شمېر پر بېلابېلو وختونو یا په خپل مرګ مړه شوي دي، ځینې یې وژل شوي هم دي او نور اکثره یې په بهرنیو هېوادونو کې له خپل هېواده لرې ژوند کوي.

ټولنیز- فرهنګي سازمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د هنرمندنو اتحادیه:

د هنرمندانو اتحادیه، چې د افغانستان د هنر د پرمختیا او ودې لپاره او همدارنګه د هنري استعدادونو د غوړېدو، راټوکېدو او راټولولو لپاره جوړه شوې وه، ((پر ۱۳۶۱ل کال یې د نقاشۍ په برخه کې ۱۴۰، د تیاتر په برخه کې ۱۰۲، د موسیقۍ په برخه کې ۳۳۱، د سینماتوګرافۍ په برخه کې ۲۵۰، د مهندسۍ په برخه کې ۱۰۰ تنه غړي درلودل او دا ټول شمېر ۹۰۳ تنه کېږي. تر دې وخته په ۱۴ ولایتونو کې، د ۱۷۰۰ تنو په شاوخوا کې هنرمندانو، د ټولنې غړیتوب ترلاسه کړی و.))[1]

تر ۱۳۷۱ل کال دمخه تقریباً د لسو کلونو په بهیر کې د هېواد یو شمېر هنرمندان، چې په هغو کې ډېر وتلي او نومیالي سندرغاړي هم شامل وو، له هېواده بهر شول. خو له ۱۳۷۱کال څخه تر ۱۳۷۵ل کاله پورې، چې ټول هېواد او په تېره بیا د کابل ښار یوې سراسري ګډوډۍ او انارشۍ نیولی و، د هنرمندانو زیاته برخه د جګړو له وېرې او د نورو تنګسیاوو له امله، له هېواده ووتله. په همدې پېر کې پر موسیقۍ او د هنر پر ځینو نورو برخو یو لړ بندیزونه هم ولګول شول، دا بندیزونه

---

[1] د افغانستان کالنۍ، کابل، ۱۳۶۱ل کال، ۴۸ ګڼه، ۹۵ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پیل کې ډېر ټینګ وو، خو وروسته وروسته د نرمۍ پر لوري روان شول او ان هغه چا چې لومړی یې پر دې ډول سختیو ټینګار کاوه، خپله د نرمښت خواته روان شول، خو په دې پېر کې د هېواد عمومي حالات داسې وو، چې د هېچا لپاره د ژوند او تنفس امکان نه و، نو ځکه خو د اکثرو تحصیل کړو افغانانو په څېر د دې ډلې زیاته برخه هم هېواد پرېښودلو ته اړ شوه.

د ۱۳۷۵ل کال له نوي بدلون سره د سندرغاړو پر سندریزو پروګرامونو، په ځانګړي ډول د موسیقۍ له وسایلو سره پر ساز او سرود ټینګ بندیز ولګول شو او د سرغړونې په صورت کې د درنې سزا اعلان هم وشو. دا وخت که کوم یو سندرغاړی په هېواد کې پاتې و او د موسیقۍ له لارې یې د خپل ژوند چارې خړوبولې، نو هغوی هم مجبور شول، چې هېواد پرېږدي. د ۱۳۷۱-۱۳۷۸ل کلونو په بهیر، په ځانګړي ډول تر ۱۳۷۵ل کال وروسته واټن کې، تر بل هر ټولنیز قشر څخه دا برخه ډېره خواره او ناچله شوه.

۲- د ژورنالیستانو ټولنه:

((د ۱۳۵۹ل کال د سنبلې میاشتې پر ۲۵مه نېټه د خپلې لومړۍ کنګرې د جوړېدو په ترڅ کې، چې ۴۰۰ ژورنالیستانو په کې ګډون کړی و، جوړه شوه، پر همدې کال یې د غړو شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ۳۷۰ څخه ۷۰۰ تنو ته لوړ شو))[۱] ((تر ۱۳۶۲ل کال پورې د دې ټولنې دغړو شمېر ۱۹۵۱ تنو ته ورسېده، په کابل ولایت کې ۲۲ څانګې او په ۱۲ ولایتونو کې یې ولایتي شوراګانې درلودلې. د ۱۹۵۱ تنو ژورنالیستانو له جملې څخه ۱۳۹۳ تنه په کابل ښار کې وو، چې ۱۰۲۲ تنه یې نارینه او ۳۷۱ تنه یې ښځې وې.

د ۵۵۸ تنو له جملې څخه، چې په ولایتي شوراګانو کې تنظیم وو، ۵۰۲ تنه نارینه ژورنالیستان او ۵۲ تنه ښځینه ژورنالیستانې وې.

په همدې ډول د ټولنې له ۱۹۵۱ غړو څخه ۱۲ تنه ډاکتران، ۷۷ تنه ماسټران، ۷۹۹ تنه لېسانس او نور تر لېسانس نه د ټیټ تعلیم څښتنان وو.))[۱]

تر ۱۳۷۱ل کال پورې د ژورنالیستانو د ټولنې کار او فعالیت د خپلو امکاناتو تر بریده پرمخ روان و، په دې واټن کې د ژورنالیستانو ټولنې د نړۍ د ځینو هېوادونو د ژورنالیستانو له ټولنو سره اړیکي ټینګ کړل. د ټولنې ځینو غړو په لسګونو نړیوالو غونډو کې برخه واخیسته او هم د دوی په بلنه له بهر نه ګڼ شمېر بهرني ژورنالیستان، د دوی غونډو ته وبلل شول. تر

[۱] د افغانستان کالنۍ، کابل، ۱۳۶۱ل کال، ۴۸ ګڼه، ۹۴۸مخ.
[۱] د افغانستان کالنۍ، ۱۳۶۲ل کال، ۴۸ ګڼه، ۲۱۷مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۶۵ل کـال وروســته د ژورنالیســتانو ټــولنې لــه خــوا د ((سباوون)) په نوم یوه ذوقي مجله هم خپرېدله.

د ۱۳۷۱ل کال په بدلون سره د ژورنالیستانو ټولنه هم، لکه د نورو ټولنو پـه شـان زیانمنه شـوه، څو توغونـدي د ټـولنې پـر ودانۍ ولګېدل او شتمني یې لوټ شوه، غړي یې پخوا پـه انفرادي توګه مهاجرت ته اړ شوي وو، خو تر دې وروسـته یې په ډله ییز ډول د مهاجرت لاره ونیوه او د نړۍ پـه ګوټ ګوټ کـې خـواره شـول. لـه ۱۳۷۱ل نـه تـر ۱۳۷۵ل پـورې تشـکیلاتي جوړښت روغ و، خو یـوازې تشـریفاتي بڼـه یـې درلودلـه، پـه واقعیت کې یې نه څومره والی او نه هم څرنګوالی له پخوا سره د پرتلـې وړ و. تـر ۱۳۷۵ل کـال وروسـته یـې هغـه تشـکیلاتي جوړښت هم رنګ شو او اوس پـه دې نامـه هلتـه کومـه ټولنـه نـه شته.

۳- د حقوقپوهانو ټولنه:

((د افغانستان د حقوقپوهانو ټولنه د خپل لومړني کنفرانس په ترځ کې، چې د ۱۳۶۴ل کال د سلواغې میاشتې پـر ۲مـه نېټـه په کابل ښار کې جوړ شوی و او ۵۰۰ تنو منتخبو حقوقپوهانو په کې برخه اخیستې وه، جوړه شوه.

تګلاره یې تصویب شوه او پر فعالیت یې پیل وکړ. وروسـته د حقوقپوهانو ټولنې خپلې لیکې پراخې کړې او پر ۱۳۶۶ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په تشکيلاتي برخه کې ۲۰۳ تنه حقوقپوهان جذب او د غړيتوب کارتونه يې ورته ورکړل. په مرکز کې يې په ۱۸ ارګانونو کې د حقوقو د ساتنې څانګې جوړې کړې او همدارنګه په ۷ ولايتونو کې د حقوقپوهانو ټولنې جوړې او پر فعاليت يې پيل وکړ.))[1]

تر ۱۳۷۱ل کاله پورې د حقوق پوهانو ټولنې په مرکز کې په لسګونو حقوقي مسايل څېړلي او د دولت په ځينو ارګانونو کې يې د حقوقي مسايلو او ستونزو د حل په اړه هغو ته مشورې او لارښوونې کړې دي.

دغه راز يې د بشر د مدني، تعليمي او نورو حقوقو په اړه وخت پر وخت حکومت ته خپل غږ رسولی دی. کله چې پر بشري حقوقو د دولت له خوا تېری شوی او يا له نافذو قوانينو څخه سرغړاوی شوی، نو دوی پر هغو اعتراض کړی، دا چې دې نيوکو او اعتراضونو د هغه وخت پر حکومت څه اغېز شيندلی شو او که نه؟ په دې باب دومره ويل کېدی شي، چې څه ډېر ښکاره او ژور اغېز يې ځکه نه شو شيندلی، چې دا ټولنه خپله هم د دولت له خوا جوړه شوې وه، خو د يوې حقوقي سرچينې او ټولنې په توګه او يا دا چې د ګڼ شمېر حقوقپوهانو د يو مرکز په توګه يې اړتيا زياته محسوسه وه، د څه ناڅه

[1] د افغانستان کالنی، کابل، ۱۳۶۶ل کال، ګڼه، ۲۳۸-۲۳۹ مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجرايي ځواک له درلودلو سره سره يې مانيز او حقوقي ځواک هم درلود.

ټولنې تر ۱۳۷۱ کال وروسته خپل تشکيلات وساتل، خو پر دې وخت يې هېڅ ډول اغېز پاتې نه و، ځکه چې په هېواد کې هېڅ ډول حقوقي نظام ټينګ نه و، د دې ټولنې دفتر هم په کابل ښار کې څو ځايو ته کډه وکړه او غړي يې هم اکثره خواره واره شول، زيات شمېر يې بهرنيو هېوادونو ته لاړل، تر ۱۳۷۵ کال وروسته نه د دې ټولنې د جوړښت او نه يې د اغېز پته ولګېده.

۴- د ليکوالو ټولنه:

د افغانستان د ليکوالو ټولنه د ۱۳۵۹ کال د تلې پر ۱۲مه نېټه په کابل ښار کې جوړه شوه. ټولنه د يوې ټګلارې او ځانګړو تشکيلاتو لرونکې وه، چې لاندې برخې يې درلودلې:

ـ د ځوانو ليکوالو انجمن، د بين المللي اړيکو څانګه، د تشکيلاتو څانګه، د پښتونخوا د ادبياتو څانګه، د کره کتنې څانګه، د داستان څانګه، د شعر څانګه.

ټولنې د خپل فعاليت په بهير کې تر ۱۴۵ عنوانو زيات علمي، ادبي او هنري کتابونه چاپ کړل، د ((ژوندون)) په نوم يې په دوو (پښتو او دري) په جلا جلا ډول ځانګړې ادبي، څېړنيزه مجله خپروله او هم يې د قلم په نوم يوه جريده درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مرکز کې يې د غړو شمېر سلګونو ليکوالو ته رسېده، دغه راز يې په ځينو ولايتونو کې د ټولنې ولايتي څانګې پرانيستې. د ځوانانو ادبي انجمن د کابل ښار په بېلابېلو لېسو او تعليمي مرکزونو کې خپلې څانګې جوړې کړې وې چې ددوی شمېر هم سلګونو تنو ته رسېده. د ليکوالو انجمن يوه مرکزي شورا لرله.

د ليکوالو ټولنې تر ۱۳۷۱ل کال پورې د ګڼو کتابونو ترڅنګ په لسګونو لويې او وړې غونډې، مشاعرې او سيمينارونه جوړ کړي دي. پر ۱۳۷۱ل کال د ليکوالو پر انجمن هم ستر ناورين راغی، کتابتون او د کتاب ساتنې ځايونه لوټ شول او ګڼ شمېر غړي يې نورو هېوادونو ته مهاجر شول. ټولنې تر ۱۳۷۱-۱۳۷۵ کال پورې يوازې د ژوندون مجلې ۲ ګڼې او د قلم جريدې څو ګڼې خپرې کړای شوې، يو څو ادبي غونډې يې جوړې کړې، د پخوانيو غړو کمښت او د پانګې نشتوالي، ټولنه ورځ پر ورځ کمزورې کړه تر ۱۳۷۵ کال وروسته د ټولنې پخوانی تشکيل له منځه يوړل شو او پرځای يې په اطلاعاتو او کلتور وزارت کې د شعر او ادب امريت په نامه يوه کوچنۍ نوې اداره جوړه شوه، دې ادارې په تشکيل کې يو تن د امر، يو تن د شعر، يو تن د کيسې او يو تن د کره کتنې، يو تن د ځوانو ليکوالو لپاره په پام کې نيول شوي وو، يو تن د جريدې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدیر په حیث او یو تن د چاپ د امر په توګه په تشکیل کې نیول شوي وو. یانې ټول تشکیل یې په دې ډول دی:

((۱- رسمي مسلکي کارکوونکي ۷ تنه، شته کارکوونکي **۵** تنه.
۲- رسمي اداري کارکوونکي **۳** تنه، شته کارکوونکي ۲ تنه.
۳- مسلکي اجیر کارکوونکي ۴ تنه، شته کارکوونکي ۱ تن.
۴- نا مسلکي اجیر کارکوونکي **۵** تنه، شته کارکوونکي ۴تنه.))[1]

او سنۍ اداره کې د غړو لیکوالو شمېر په رسمي ډول ثبت شوی نه دی، که د شعر او ادب او سنۍ اداره د لیکوالو ټولنې له پخواني جوړښت سره پرتله کړو، نو په تشکیلاتي جوړښت کې په سلو کې تقریباً (۸۰) او په خپرنې برخه کې په سلو کې سل کموالی ښیي.

[1] د اطلاعاتو او کلتور وزارت د شعر او ادب اداري یو راپور، کابل، ۱۳۷۸ل کال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل پوهنتون

کابل پوهنتون د هېواد تر ټولو ستر علمي مرکز دی، چې د خپل جوړښت له پیله یې تر دې وخته پورې هېواد ته ګڼ شمېر علمي او مسلکي کادرونه وړاندې کړي دي. له ۱۳۱۱ل کال څخه تر ۱۳۶۲ل کال پورې، کابل پوهنتون په ټولیزډول ۴۰ زره فارغان ټولنې ته وړاندې کړي دي. لکه څنګه چې د مخه مو یادونه وکړه، په بېلابېلو پړاوونو کې پر کابل پوهنتون سختې نادودې او تیارې راغلي او په سوونو استادان یې زنداني شوي، وژل شوي، له دندو ګوښه شوي او یا مهاجرت ته اړ شوي دي. تر ۱۳۷۱ل کال وروسته، چې پر کابل پوهنتون کوم ناورین راغی، هغه نو د پوهنتون په ټول تاریخ کې بې ساری دی.

د پوهنتون مرکزي کتابتون، یو موزیم، یوه ګالري او د څوارلس ګونو پوهنځیو کتابتونونه له منځه لاړل، نه یوازې د پوهنتون استادان فرار او مهاجرت ته اړ شول، بلکې خپله پوهنتون هم د کابل ښېرو بېلابېلو سیمو ته مهاجر شو، په یوه ځای کې به یې لا دمه جوړه کړې نه وه، چې بل ځای ته به لېږد ته اړ شو. د همدې اړو دوړ په نتیجه کې د کابل پوهنتون ځینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

استادان له پوهنتون سره بې ارتباطه شول. د جګړو په ترڅ کې د پوهنتون څو تنه استادان د خپل ژوند له نعمت نه هم بې برخې شول. پوهنتون په ډېر چټک ډول استادان له لاسه ورکړل، د استادانو د وتلو هغه بهیر، چې له تېرې لسیزې څخه پیل شوی و، په دې لسیزه کې لوړ کچ ته ورسېد. په ځانګړي ډول د هغو استادانو د مهاجرت شمېره خورا زیاته ده، چې په بهرنیو هېوادونو کې یې لوړې زده کړې کړې وې. د غمیزې تر پیل دمخه، کابل پوهنتون د نړۍ د یو شمېر هېوادونو له معتبرو پوهنتونونو سره اړیکې درلودل او د کابل پوهنتون اکثره استادان د ماسترۍ او دوکتورا لپاره هغو هېوادونو ته تلل او تر خپلو زده کړو وروسته بېرته راستنېدل. تر ۱۳۵۷ل کال وروسته دا بهیر څه ناڅه ټکنی شو، خو بیا هم په شپېتمو کلونو کې یو شمېر هغو هېوادونو ته د استادانو د لېږنې بهیر دوام درلود، چې د وخت له دولت سره یې اړیکې ښه وو. تر ۱۳۷۱ل کال وروسته د دنیا له ټولو پوهنتونونو سره د کابل پوهنتون اړیکې پرې شول. پخواني استادان او یا هغه استادان، چې په بهرنیو هېوادونو کې یې لوړې زده کړې کړې وې، شمېر یې ورځ پر ورځ په کمېدو شو، نوي روزل شوي کادرونه نه د کمیت او نه هم د پوهې د څرنګوالي له پلوه دومره وو، چې د پخوانیو او تلونکو استادانو ځای ډک کړي. له دې

امله په راوروسته کلونو کې د پوهنتون اصلي تشکیل، چې ۷۵۰ تنه استادان ګڼل کېدل، هېڅوخت هم پوره نه شو، ان چې نیمایي ته يې هم شمېر ونه رسېده.

له ۱۳۷۱ل څخه تر ۱۳۷۵ل پورې د پوهنتون د ټولو استادانو شمېر (په دې پړاو کې له نویو کادرونو سره سره) تر ۳۰۰ تنو څخه لوړ نه شو. تر ۱۳۷۵ل کال وروسته، سره له دې چې بیا هم یو شمېر نوي استادان جذب شول، خو د انفکاک او مهاجرت له امله دا شمېر ۲۲۰ تنو ته راټیټ شو، په دې ټولو کړکېچونو او ستونزمنو شرایطو کې، کابل پوهنتون خپل ډېر تکړه استادان له لاسه ورکړل، چې عمومي شمېر يې سوونو ته رسېږي. په شپېتمو کلونو کې بیا هم په کابل پوهنتون کې د پخوانیو استادانو شمېر زیات و. دې استادانو اکثرو په بهرنیو هېوادونو، په ځانګړي ډول په لویدیزو هېوادونو کې لوړې زده کړې کړې وې. د ساري په توګه به ۱۳۲۲-۱۳۲۳ کلونه په پام کې ونیسو، پر دې وخت د پوهنځیو په ترتیب د استادانو څومره والی او د رتبې څرنګوالی په لاندې ډول دی:

پوهنځی	لیسانس	ماستر	دوکتور	پوهاند	پوهنوال	پوهندوی	پوهنمل	پوهنیار	پوهیالی	بهرني استادان
حقوق	۱۸	۷	۲	۰	۰	۴	۳	۳	۱۷	۳

طبيعي علوم	۲۲	۲۴	۱۲	۴	۱۰	۱۰	۸	۶	۲۰	۴
ژبې اوادبيات	۷۲	۳۵	۱۰	۵	۵	۱۳	۱۷	۱۹	۶۲	۲۴
شرعيات	۹	۱۰	۰	۲	۴	۱	۳	۳	۶	۰
انجنيري		۱۴	۴	۰	۳	۵	۸	۵	۱۰	۰
زراعت	۱۱	۲۵	۸	۹	۳	۱۳	۸	۲	۹	۲
اقتصاد	۱۰	۸	۸	۳	۲	۶	۴	۴	۷	۱۲
فارمسي	۱۲	۰	۱۱	۳	۶	۲	۲	۳	۱۱	۰
وترنري	۱۴	۱۰	۷	۱	۲	۳	۳	۸	۱۴	۴
اجتماعي علوم	۲۸	۱۱	۵	۵	۵	۵	۸	۵	۲۳	۹
تعليم وتربيه	۵	۱۵	۴	۱	۱	۸	۵	۷	۴	۲
ځمکپوهنه	۱۱	۱۲	۴	۳	۲	۷	۷	۳	۱۰	۰[1]

ددغو استادانو له جملې څخه ډېر کم شمېر يې په خپل طبيعي مرګ او يا هم د تقاعد له امله پوهنتون څخه وتلي دي. هغه شمېر استادان چې لويديزو هېوادونو کې يې لوړې زده کړې کړې وې، د هغوی په سلو کې ۹۰ د وخت په تېرېدو او د فرصت په موندلو سره، لويديزو هېوادو ته پناه وړې ده.

هغو استادانو، چې په پخواني شوروي او يا هم د کمونيستي بلاک په ځينو نورو هېوادونو کې يې زده کړې

[1] د کابل پوهنتون کتلاک، ۱۳۶۲-۱۳۶۳ل کال، ۱۲۴مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې دهغوی زیاته برخه هم یا همغو هېوادو ، یا هم د هغو له لارې لویدیزې نړۍ او یا هم نورو هېوادونو ته پناه وړې ده.

_ هغه استادان چې په پورتني لیست کې پر ۱۳۶۳ل کال، په پوهنتون کې پر تدریس بوخت وو ، د یوې لسیزې په ترڅ کې یې په سلو کې ۹۰ تنو کابل پوهنتون پرېښود. همداسې که په بېلابېلو پړاوونو کې وګورو ، وژنې، نیونې، ترور، جبري انفکاک او نور په پام کې ونیول شي، نو په دوو لسیزو کې کابل پوهنتون د ټولو تلف شویو ، مهاجر شویو استادانو شمېر له ۵۰۰-۷۰۰ تنو پورې اټکل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د علومو اکاډمۍ

د افغانستان د علومو اکاډمۍ د هېواد د ستر څېړنیز او علمي مرکز په توګه د خپل تاسیس له وخته تر ۱۳۷۱ل کال پورې د یادونې وړ علمي او فرهنګي خدمت کړی دی. پر دې کلونو په علومو اکاډمۍ کې په سوونو پوهانو او څېړونکو ګڼې علمي پروژې څېړلې او په سوونو عنوانه کتابونه یې چاپ کړي دي. دعلومو اکاډمۍ پر ۱۳۵۹ل کال ۲۱۰ تنه علمي غړي درلودل. د وخت په تېرېدو سره لکه د نورو علمي مرکزونو په څېر دعلومو اکاډمۍ ضایعات په وروستیو لسیزو کې زیات وو. د اکاډمۍ کارکوونکو د یوې انګلیزې احصائیې له مخې وایي، چې په کادري برخه کې اکاډمۍ له ۱۳۵۸-۱۳۶۵ل کال پورې په سلو کې دوه، له ۱۳۶۵-۱۳۷۱ پورې په سلو کې اته، له ۱۳۷۱-۱۳۷۵ پورې په سلو کې ۳۵ تنه علمي غړي له لاسه ورکړي دي. دا غړي په دې پړاوونو کې یا مهاجر شوي او یا هم له دندې ګوښه شوي دي. تر ۱۳۷۵ل کال وروسته په یو ځایي ډول د اکاډمۍ ۲۴ تنه علمي غړي منفک شوي دي. د ۱۳۷۸ل کال په پیل کې په مجموعي ډول د علومو اکاډمۍ کې ۱۰۰ تنه غړي پاتې وو. په دې موده کې د علومو اکاډمۍ څو تنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکاډمیسنان، کاندید اکاډمیسنان، تر ۱۵ تنو زیات ډاکتران، ګڼ ماستران او په لسګونو لیسانسه، چې بېلابېلې علمي رتبې یې درلودلې، مهاجر شوي، تلف شوي او یا له دندو ګوښه شوي دي.

په دې موده کې یوازې د علومو اکاډمي د ټولنیزو علومو مرکز ۵۸ تنه خپل علمي کادرونه او څېړونکي له لاسه ورکړي دي. د ژبو او ادبیاتو مرکز او همدارنګه د پښتو څېړنو نړیوال مرکز هم، تر ۵۲ تنو څخه زیات کادرونه له لاسه ورکړي دي. په همدې انډول د علومو اکاډمۍ نورو څانګو لکه د لرغونپوهنې مرکز، د ځمکپوهنې مرکز، د اسلامي علومو معاونیت هم، خپل ګڼ شمېر کادرونه او څېړونکي له لاسه ورکړي دي. دیادونې وړ ده، چې هر کله نوي پړاو د زاړه پړاو ځای نیولی، نو له علومو اکاډمۍ څخه یو شمېر علمي کادرونه تللي دي، پرځای یې ورو ورو نور کادرونه مقرر شوي دي. که چېرې په تېرو شلو کلونو کې د علومو اکاډمۍ د ټولو ضایع شویو او مهاجر شویو علمي کادرونو او څېړونکو شمېر په پام کې ونیول شي، نو اټکلیز شمېر به یې ۵۰۰ تنو ته نږدې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله او څو وړاندیزونه

لکه څنګه چې د مخه مو، په بېلابېلو پړاوونو کې له هېواد څخه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل وڅېړل او همدارنګه مو په هېواد کې له اصلي دندو څخه د مسلکي کادرونو د لرې کېدو او د دندو پر پرېښودلو خبرې وکړې او هم مو د هغوی د ژوندانه ځینې ستونزې وڅېړلې، دغسې له هېواده بهر هم د بېر تحصیل کړي افغانان د ژوند او کار له سختو ستونزو سره مخامخ شوي دي. هر کله چې هر مسلکي شخص له هېواد څخه وتلی، نو په بل هېواد کې تر هرڅه لومړی، د ژوند له ستونزو سره مخامخ شوی دی.

پر دې وخت دې شخص ایله دومره فکر کولای شو، چې څنګه خپل ژوند له وژونکو ستونزو او ګواښونو څخه وژغوري. د مسلک او یا هم د مسلکي کار خبره خو ځکه ورسره دومره نه مطرح کېده، چې د ده مسلکي زده کړې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې ټولنې د اړتيا لپاره وي، نه د نورو ټولنو لپاره. تر هغو پورې، چې دوی د نورو ټولنو د قانوني اتباعو په توګه منل کېدل او بيا د دوی د مسلک ارزونه کېدله، دې کې نو ډېر وخت تېرېده، د مسلکي کادر او د هغه د مسلک ترمنځ ډېر زيات ذهني واټن رامنځته کېده. ډېرو کمو مسلکي اشخاصو په پاکستان، ايران او ځينو نورو هېوادونو کې په هغو خيريه موسسو کې، چې د افغانستان او افغانانو لپاره يې کار کاوه، خپل مسلکي او يا هم مسلک ته نږدې کارونه پيدا کړل. ځينو په همدې موسسو کې د خپل مسلک مخالف او مغاير کار هم له دې کبله مانه، چې ژوند يې له ورپېښو خطرونو څخه خوندي شي. د ژوند له ستونزو پرته تحصيل کړي افغانان د هجرت په چاپېريال کې له فکري، سياسي او نورو ستونزو سره هم مخ وو. دا ستونزې په پاکستان او ايران کې تر نورو زياتې محسوسې وې. په دې هېوادونو کې په تحصيل کړو افغانانو د ژوند ساحه ډېره تنګه وه، ان دا چې د دوی ژوند يې له سختو خطرونو او ګواښونو سره مخ کړی و. ځينو افغان پوهانو، چې د سياسي، فکري او نورې بې عدالتۍ او د ګاونډيو د ناوړه نيتونو پر وړاندې څه غبرګون ښوده، نو د واکمنو او د هغو د اغېزمنو سياسي او پوځي ډلو له خوا په چټکۍ سره وژل کېدل. د بښنې نړيوال سازمان د يو ګزارش له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې په تېرو څو کلونو کې یوازې په پاکستان کې ۲۱ تنه افغان پوهان او تحصیل کړي اشخاص ترور شوي دي. پوهاند دوکتور بهاءالدین مجروح، دوکتور نسیم لودین، عزیزالرحمن الفت او نور يې څرګند دي بېلګې دي. همدغه چار او لامل تحصیل کړي افغانان له هجرت نه بل هجرت ته مجبور کړل. ډېر افغانان د نړۍ په ګوټ ګوټ کې خواره شول، هر چا چې هر هېواد ته پناه یوړه، نو خپل اصل مسلک ترې پاتې شو، هلته يې له سره نوی ژوند پیل کړ او د نوي کار او مسلک په لټه کې شول. په پرمختللو هېوادو کې ډېر کم شمېر هغو افغانانو له خپل مسلک سره سمه دنده پیدا کړه، چې په همغو هېوادونو کې يې لوړې زده کړې ترسره کړې وې. لنډه دا چې، بېلابېل عوامل د دې سبب شول، چې ډېر تحصیل کړي افغانان لومړی د خپل هېواد پرېښودو ته اړ شول او بیا په نورو ټولنو کې د خپل مسلک پرېښودو ته. اوس په هېواد کې د پخوا په انډول د لوستو کسانو شمېره ډېره راټیټه شوې ده.

د تحصیل کړو افغانانو شمېر خو بېخي ډېر راټیټ شوی دی. اوس په افغانستان کې د مسلکي کادرونو د نشتوالي او کموالي یوه لویه خلا احساسېږي، له کادري پلوه د ټولنې د اړتیا پوره کول به یوه هغه لویه ستونزه وي، چې راتلونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومتونـه بـه ورسـره مـخ وي، خـو د هېـواد د دې کـادري ضـايعې ترځنګ يوه د خوشالۍ خبره داده، چې د جګړې پـه بهير کې چې کوم افغانان بهرنيو هېوادونـو تـه لاړل، د هغـوی د ځوان پښت يوې برخې او نوي نسـل پـه همغـو ټولنو کـې پـر زده کړو پيل وکړ. د دې زده کړو سټنډرډ او معيـار تـر هغـو زده کړو هم پورته و ، چې پر دې تېرو کلوو پـه جګړه ځپلي افغانسـتان کې رواني وې. افغانانو پـه دې ټولنو کې د وخت نوي او عصري علـوم زده کـړل او پـه بېلابېلـو علمـي ځـانګو کـې يـې ځانونـه ورسول، دا چې دا افغانان به بېرته خپل هېواد ته ستانه شي او کـه نـه؟ هغـه اساسـي پوښـتنه ده، چـې سـړی ورتـه د شـک او ګومـان پـه سـترګه کـتلای شي او د افغـاني ټـولنې د ژونـد پـه ښېرازۍ او د چارو پـه سمون پورې تړلې ګڼل کېدی شي.

ځينې هغه افغانان، پـه ځانګړې ډول تحصيل کړي اشخاص، چې د نړۍ پـه بېلابېلو هېوادونـو کـې اسـتوګن شوي او د عمـر زياته برخه يې پـه خپـل هېـواد کـې تېـره کړې ده، هغـوی سـره لـه دې، چـې پـه هغـو ټولنـو کـې د ژونـد د نـورو اړتيـاوو لـه پلـوه سوکاله او بسيا دي، خو له رواني او ذهني پلوه خپـل هېـواد او ټـولنې پسـې ډېـر ځـوربږي. د دې ډول اشخاصـو لپـاره کـه پـه هېـواد کـې يـو څـه د تـنفس سـاحه برابـره شي، نو زيات امکان شـته، چـې بېرتـه خپـل هېـواد تـه راوګرځـي، خـو د دې ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

تحصیل کړو اشخاصو په باب باید وویل شي، چې دوی د ژوند او خپلو علمي تجربو یو اوږد پړاو تېر کړی او ازمویلی دی، دوی ته د فزیکي او ذهني کار ډېر کم وس او ځواک پاتې دی، دا کسان که خپل هېواد ته بېرته راهم شي، نو دوی به یوازې له رواني پلوه خپل ځانونه ډاډمن کړي، خو هېواد ته به ډېر کار ونه کړای شي. بل اټکل دا هم دی چې په نورو ټولنو کې د دوی د ژوند د هوساینې اقتصادي کچه تر هغه وخته هم زیاته اوچته شوه، چې دوی پخوا په خپله ټولنه کې درلوده، دا امکان هم لرې ښکاري، چې افغاني ټولنه دې له اقتصادي پلوه د دوی په عمر کې هغه کچ او معیار ته ور رسېږي، نو کېدی شي د اقتصادي کچې د ټیټوالي او د رواني ډاډ په یوه حایله فضا کې ژوند وکړي، د دې ټولو ستونزو د یادونې ترڅنګ اصلي خبره همغه د دوی د عمر خبره ده، چې د دوی عمر نور څومره اټکلېدی شي او انسان په څومره عمر کې د څومره کار کولو جوګه وي؟

دویمه ډله هغه افغانان دي، چې د خپل عمر په نیمایي برخه کې یې هېواد پرې ایښی دی. ځینو یې لوړ تحصیل کړی او له ځینو نیمګړی پاتې شوی، دا ډول اشخاص هم کېدی شي له خپل ولس او هېواد سره خپله مینه وپالي او د حالاتو په رغون او سمون سره بېرته راتګ ته لېواله شي، خو دوی به هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسانۍ سره د هغو ټولنو نورمال او متمدن ژوند ، چې اوس په کې او سېږي، يوازې د خپل احساس قرباني نه کړي او ژر به هېواد ته ستانه نه شي، يوازې احساس نه شي کولای د ژوند چارې خړوبې کړي، تر هغه چې د ژوند رغنده توکي، د افغاني ټولنې ژوند سوکاله او هوسا نه کړي. ولولې، احساس او شعارونه به ډېر کار ورنه کړای شي.

دويمې ډلې ته له دې امله د راتګ هيله کېدی شي، چې دوی لا د عمر په نيمايي واټن کې دي. که چېرې په دې ترڅ کې لوی خدای(ج) زموږ پر ولس د رحمت باران وورويي او د سوکالۍ پرښتې په خپلو وزرونو زموږ ولس ته مينه او سوکاله ژوند ډالۍ کړي، نو بيا د دې اټکل کېدی شي، چې يو شمېر تللي افغانان بېرته خپل هېواد ته راستانه شي.

درېيمه ډله هغه افغانان دي ، چې د ژوند لږه برخه يې په افغانستان کې تېره کړې او زياته برخه يې په نورو هېوادونو کې، د دې ډول افغانانو ملي احساس او ولوله د پورتنيو دوو ډلو په انډول لږ شان کمزوري ځکه برېښي، چې دوی د همغو ټولنو رنګ اخيستی او اخلي يې، زده کړې، کلتور، عادتونه او نور يې ضرور د همغو ټولنو اغېز زغمي. له خپلو افغان کورنيو سره د ژوند ، تماس او اړيکو له امله به په کې يو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني ځانګړنې هم را وتوکېږي، خو نه د بشپړو افغانانو په شان.

په حقیقت کې د دې درې واړو کټګوریو افغانانو د ټګ له امله افغاني ټولنې زیات زیان زغملی دی. د دې زیانونو ترڅنګ د دې اشخاصو ټګ زموږ ټولنې ته یو څه ګټې هم رسولې او رسوي يې او د نورو ګټو اټکل هم کېدی شي.

هغه افغانان چې بهرنیو او پرمختللیو هېوادونو ته تللي او اقتصادي ژوند يې د افغانستان په اندول ډېر ښېرازه دی، هلته د کار او استوګنې له کبله زیاتې پیسې ترلاسه کوي، دا پیسې نه یوازې د خپل ژوند د خړوبولو لپاره لګوي، بلکې یوه یاد وړ برخه يې دلته خپلو کورنیو، خپلوانو او دوستانو ته هم رالېږي او په دې ډول د دوی د ژوند د ستونزو په اواري کې برخه اخلي.

افغانان هره میاشت له لویدیزو هېوادونو څخه په اټکلیز ډول په ملیونونو ډالره رالېږي، چې په پېښور او د افغانستان کې پرې د ژوند چارې سمبالېږي. دژوند د چارو ترڅنګ په بهر کې مېشته افغانانو په علمي برخه کې هم زیات خدمتونه او هڅې ترسره کړي او ترسره کوي يې. دوی نه یوازې د پوهې او عصري علومو په نویو څانګو کې زده کړې کوي، بلکې دعلمي، ادبي او تاریخي کتابونو پر لیکلو او چاپ هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصروف دي. دغه راز دهېواد د نورو پوهانو اوليکوالو د اثارو په چاپ کې هم زياته ونډه اخلي. که يوازې په وروستيو پنځو کلونو کې د علمي، ادبي او تاريخي کتابونو د چاپ بهير ته پام وکړو، نو په دې ترځ کې د همدغو لويديځ مېشتو افغانانو په مالي مرستو او هڅو په سلګونو عنوانه کتابونه، چې د چاپ شمېر يې لکونو ټوکو ته رسېږي، چاپ شوي دي. د اټکل له مخې دا تر ۱۳۷۱ل کال وروسته د افغانستان د جنجاليزو حکومتونو د ټول فرهنګي کار څو برابره کار ګڼل کېږي، ياني بهر مېشتو افغانانو د خپل هېواد فرهنګ ته تر وروستيو حکومتونو سلګونو ځله زيات ګټور کار کړی دی. که د حکومتونو له خوا د هېواد کلتور ته د ور اړول شوي زيان جاج په پام کې ونيسو، نو بيا خو د بهرمېشتو ګټور او د زورواکانو زيان رسوونکی کار هېڅ سره پرتله کېدلای نه شي.

دا افغانان هلته له نړيوال تمدن او پرمختګ سره زيات بلد شول او اوس عملاً خپله هم په کې برخه اخلي، نو که چېرې يو ملي حکومت جوړ شي او ټولنه د سوکالۍ پر لوري روانه شي او د دوی د راتګ امکانات برابر شي، نو دا به د افغانستان د يو ريزرف کادر په توګه کار وکړي. اوس دا پوښتنه رامنځته کېږي چې ايا د دې امکانات به پيدا شي، چې دا افغانان بېرته خپل هېواد ته راستانه شي؟ دا امکانات به کوم او په څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي؟ په دې باب سړی ویلای شي، چې که چېرې په افغانستان کې په رښتیا هم یو ملي او مترقي حکومت جوړ شي، چې اصلي موخه او هدف یې یوازې او یوازې د هېواد پرمختیا او د خلکو هوساینه وي، نو بیا خو کېدی شي، د هرې ستونزې حل ولټول شي. ملي حکومت باید تر هر څه دمخه ستونزه تشخیص او بیا یې د علاج په لټه کې شي.

که چېرې یو حکومت وغواړي، چې دا افغانان بېرته خپل هېواد ته ستانه شي، نو تر هر څه دمخه باید یوه سالمه ذهني فضا رامنځته کړي، فکري اختناق، سیاسي زوروا کي او نورې ربړې، چې د ټولنې د لوستي قشر د فرار سبب شوي، له منځه یوسي.

مسلکي او علمي معیار په پام کې ونیول شي (کار د کار اهل) ته خبره عملي شي، پوهنیز کار خپل مادي ملاتړ ترلاسه کړي او مانیز ارزښتونه بېرته پرځای شي. هغه افغانان، چې په نورو هېوادونو کې اوسېږي، هغو ته د افغانستان د نورو خلکو په شان د هېواد د برخلیک په ټاکلو کې برخه ورکړل شي او هغوی په هېوادنیو چارو کې برخمن وګڼل شي. دا کار به له خپل هېواد سره د هغوی په دایمي ذهني پیوستون کې لا مرسته وکړي او د لرې والي احساس به یې له منځه لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر مېشته افغانانو ته د تګ راتګ اسانتياوې برابرې شي، دوی وهڅول شي چې له خپلې خوښې سره سم، د هېواد په اقتصادي او فرهنګي رغونه کې برخه واخلي. هغو افغانانو، چې په بهر کې يې لوړې زده کړې کړي، د نويو عصري علومو په برکت کولای شي، چې د هېواد په فرهنګي او اقتصادي رغونه کې کارنده ونډه واخلي. هغه ذهني ستونزې او دېوالونه، چې پخوا د ټولنې د بېلابېلو قشرونو ترمنځ رامنځته شوي وو، هغه بايد له منځه لاړ شي، يوه د مينې او صميميت فضا رامنځته شي.

هغه افغانان چې د بهرنيو هېوادونو تابعيت يې منلی، خپل هېواد کې بايد ورته د موقتي او يا دايمي استوګنې په برخه کې اسانتياوې رامنځته شي.

که ملي حکومت له هغو هېوادونو سره، چې افغانان په کې مېشته دي، داسې يوه مفاهمه وکړای شي، چې کوم مادي امتياز چې دغه هېوادونه يې اوس افغانانو ته ورکوي، که دا هغوی ته، افغانستان ته د بېرته ستنېدنې په حالت کې هم ورکړي، نو دا کار به هم د ځينو هېوادوالو په راستنېدنه کې اغېزناک واقع شي.

ورځ پر ورځ تخنيکي پرمختګونه زياتېږي، ملي حکومت کولای شي، د نويو تخنيکي وسايلو په واسطه په بهر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېشته افغانانو سره خپل تماس ټینګ کړي او له دې لارې د هغو راتګ او یا هم د مرستو د جلبولو زمینه برابره کړي.

ملي حکومت کولای شي، د افغانستان د سفارتونو لارې په هغو هېوادو کې، له مېشتو افغانانو سره همېشنی تماس ټینګ کړي، کلتوري غونډې جوړې او نورې ملي هڅې وکړي، دا به له خپل هېواد سره د هغو افغانانو په رواني پیوستون کې ډېره مرسته وکړي او د بېرته راستنېدو روحیه به په کې پیاوړې کړي او دا سې یو لړ نورې لارې چارې.

خو او سمهال د دې ډول یادونو عملي کېدل ناشوني ښکاري، د ملي حکومت جوړېدو هیله لا ډېره ګړندی او ځلنده نه ښکاري، ټولنیز، اقتصادي او پوځي کړکېچ لا اوس هم دوام لري او اوس هم په زرګونو افغانان، لکه د سېلاب په شان، نورو هېوادونو ته د تلو په حال کې دي، چې ګڼ شمېر یې تحصیل کړي افغانان دي.

که دا لړۍ په همدا سې چټکۍ سره دوام ومومي، نو په راتلونکو څو کلونو کې به د یوې ادارې پر سر یو د لوړو زده کړو خاوند هم پاتې نه شي، نو که اوسني حکومتونه د نورو افغانانو د راتللو وس نه لري، نو دومره خو دې وکړي، چې د ولس د ژوند په ټولو برخو کې دې وچ ذهني اختناق ختم او یو څه نرمښت دې راولي، چې هر چاته یو څه د ژوند او تنفس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحه برابره او پراخه شي او په دې ډول دې بهرته دنورو تلونکو افغانانو مخه ونيول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه

۱- حبیب الله رفیع، په افغانستان کې د عصري ښوونې او روزنې پیل او پرمختیا، پېښور، ۱۳۷۷ل کال.

۲- شباهنگ، بازسازی نهاد های فرهنگی افغانستان، د ازاد افغانستان د لیکوالو ټولنه، پېښور، ۱۳۷۶ل کال.

۳- گزیدهٔ شاخصهای احصائیوی، د احصایې وزارت د نشراتو ریاست، کابل، ۱۳۷۰ل کال.

۴- Afghan Refugee Bulletin, UNHCR, Februray, ۱۹۹۹.

۵- حقایق تاریخی و ارقام احصائیوی دربارهٔ کابل، د احصایې مرکزي اداره، ۱۳۶۲ل کال.

۶- د افغانستان کالنۍ، کابل، ۱۳۶۱ل کال.

۷- پوهنمل دوکتور نجیب الله فایز، اجتماعي علوم مجله، کابل پوهنتون، ۱۳۶۸ل کال.

۸- سالنامهٔ احصائیوی، د احصایې وزارت، کابل، ۱۳۶۹ل کال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹- پوهنیار محمد نبي فراهي، هیله مجله (۲) گڼه، پېښور، ۱۳۷۶ل کال.
۱۰- ډاکتر محمد اکبر اکبر، هیله مجله (۱) گڼه، پېښور، ۱۳۷۶ل کال.
۱۱- د افغانستان د بهرنیو چارو وزارت یو گزارش، کابل، ۱۳۷۷ل کال.
۱۲- د افغانستان کالنۍ، کابل، ۱۳۶۶ل کال.
۱۳- پوهاند غونچه گل حبیب ساپی، ننگرهار مجله، ۱۳۷۷ل کال.
۱۴- د اطلاعاتو او کلتور وزارت د شعر او ادب اداري یو راپور، کابل، ۱۳۷۸ل کال.
۱۵- د کابل پوهنتون کتلاک، کابل، ۱۳۶۲-۱۳۶۳ کلونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکري کورنۍ کې زیږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لېسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.
محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.
استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، د دې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.
تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا د دې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو(UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده در وسپارو ، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلو اکیډیمیکو چارو تر څنګ په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، رادیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګندیدو له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه د دې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اینښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان د کلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې،سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړی شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هيلي | ګډه شعري ټولګه | دويم ۱۳۸۷
- نيمګړي ارمانونه | د حيران شعري ټولګه | دويم ۱۳۸۷
- د لوونو فصل | ګډه شعري ټولګه | دويم ۱۳۸۷
- د نازو انا ياد | د سيمينار د ليکنو ټولګه | دويم ۱۳۸۷
- د استاد الفت نثري کليات | د استاد الفت نثرونه | دريم ۱۳۸۷
- سيندونه هم مري | د اسحق ننګيال شعري منتخبات | دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  د پوهنوال روستار تره کي اثر | دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر | دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر | دويم ۱۳۸۷

د - يونليکنې:

- د اماراتو سفر | د اماراتو يونليک | دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی | د اروپا يونليک | لومړی ۱۳۸۷
- د پنټاګون ترڅنډو | د امريکا يونليک | لومړی ۱۳۸۷

هـ- خپرني او شنني:

- د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه | دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری | دويم ۱۳۸۷
- د کابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود | دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه | دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ايډيال لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سياسي کړليچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو ليکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
- که نړيوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد يون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله (ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زيار کې ورته د نور زغم او وسېلې هيله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل - افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

Causes of Afghan Brain Drain

By:

M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-15-0

9 789936 500150 >

د خپرونو لړ: (۱٦)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library